

l'altra mirada

Número 17 - maig 2013

Emili Darder
fundació

ATENEU
PERE MASCARÓ

LA NOSTRA LLENGUA A L'ESCOLA, A L'ADMINISTRACIÓ I ALS MITJANS DE COMUNICACIÓ!

- 02 Editorial
- 03 La igualtat davant la llei i Noós **Antoni Salvà**
- 04 Una nova etapa del catolicisme **Josep Amengual**
- 05 Fes una passa més... **Carles Valentí**
- 06 Una visió molt personal **Marian Suárez**
- 07 Prebes de cirereta
- 08 Rescata't a tu mateix **Jaume Garau**
- 09 De Guindos & Bankia (malapraxia) **Manel Ametler**
- 11 10a Assemblea d'ICV **Miquel Rosselló**
- 12 Entrevista a **Daniel Christian Wahl**
- 17 Ha nascut Biciutat **Antonio Cànaves**
- 18 Espai Mallorca, crònica d'una desfeta **Col·lectiu Crits i renou**
- 19 Llatinoamèrica i la crisi mundial (2a part) **Xabier Villaverde i Mario Cadena**
- 20 Despertem! No és una democràcia **J. Jesús Camargo**
- 22 Cabòries d'un ciutadà astorat **Carmel Bonnin**
- 24 Notes sobre la tasca cívica **Pilar Arnau i Segarra**
- 25 *La revolta dels enllaçats* **Maties Garcies Salvà**
- 26 *La banca culpable* **Rafel Borràs**
- 27 Siempre leales **Antoni Alorda**

índex

editorial

El 1r de maig amb més atur

"En este país hay una partitocracia gobernada por una oligarquía que ni rinde cuentas ni conecta con los ciudadanos", afirmava fa uns dies Joan Huguet, exdirigent del PP. No hi podríem estar més d'acord, sobretot després de comprovar la reacció d'aquells que ens governen, a tots els nivells, en conèixer la darrera i esgarrifosa enquesta de població activa, que xifra en 6,2 milions les persones sense feina al conjunt de l'Estat, gairebé 170.000 en el cas de les Illes Balears, amb més d'un 28% de desocupació, per damunt fins i tot de la mitjana estatal.

Això és un autèntic estat d'emergència: cap país no pot encarar ni un present ni un futur de dignitat amb gairebé un terç de la seva gent al llindar de l'exclusió social, amb uns índexs de creixement de la pobresa i les desigualtats com mai, tal i com recullen els informes d'entitats com Càritas i, sobretot, una absència absoluta de perspectives: ni brots verds, ni blaus, ni res. És immoral intentar positivament res d'aquestes dades, que és el que fan insistentment els líders i responsables del PP en matèria econòmica, com el vicepresident Aguiló. Les polítiques d'ajustament econòmic i l'obsessió pels indicadors macroeconòmics i el compliment dels objectius de dèficit impliquen que qui governa giri l'esquena a tots aquests milions de persones que, aquí com a tot el Sud d'Europa, són els qui paguen les conseqüències d'una crisi provocada pels mateixos que ara dicten la recepta per sortir-nos-ne. Un fracàs estrepitos de l'economia, de la política i de la democràcia, però sobretot un fracàs en termes d'humanitat, i també de projecte europeu.

A les Illes Balears ja no ens salven ni les "bones temporades turístiques". Cal recordar que en el primer

trimestre d'enguany hem perdut sis punts pel que fa a les pernoctacions d'estrangers en relació al conjunt de l'Estat, i que el grau d'ocupació de places hoteleres ha caigut un 5,3% en relació a 2012. Pocs motius per l'esperança pel que fa a la propera temporada, si la política de qui ens governa és aquella d'esperar a què la cosa millori. Ja no hi ha garantia de què a més turistes, més feina. En tot cas, més concentració de beneficis en poques mans, i més atur i precarietat per a la majoria: 40.000 fixos discontinus esperen ser cridats mentre les "nostres" grans multinacionals hoteleres externalitzen serveis i opten per contractar gent en precari, via empreses de treball temporal.

Si realment creïem que cal dignificar la política perquè aquesta realment serveixi a l'interès del poble, cal que a tots els nivells el drama de l'atur es posi en el centre i en el primer punt de l'ordre del dia de tota institució democràtica. Cal de forma urgentíssima un pla de xoc contra l'atur a Balears, lligat al necessari canvi de model turístic, perquè negar la possibilitat de treballar i créixer, o deixar que les relacions laborals es precaritzin als nivells en què ho estan fent ara, és apostar per una societat de vides precàries i somnis negats. I això no ho podem permetre, ni a les nostres Illes ni enlloc.

Aquest 1er de Maig hi ha poc a celebrar, i molt a reivindicar. Ara fa poc més d'un segle, a Chicago, alguns líders del moviment obrer que protestaven per defensar drets laborals bàsics, com la jornada de vuit hores, foren criminalitzats i finalment sentenciats a mort. En certa manera, el canvi d'època que ens ha tocat viure, amb pèrdua de drets socials i democràtics sembla massa sovint un dejavú d'aquells temps. Mirem enrere i no ens deixem trepitjar per aquesta oligarquia que denunciava Huguet. Ara més que mai, dignitat o barbàrie.

EQUIP DE REDACCIÓ

Disseny i maquetació

Alexandre Charles Rolland

Consell de Redacció

- Llorenç Carrió Crespí
- Gabriel Pérez Alzina
- Nanda Ramon Tous

- Miquel Rosselló del Rosal
- Maria Salleras Juan
- Pere Sampol Mas

- Lila Thomàs i Andreu
- Neus Truyol Caimari
- Josep Valero Gonzàlez

l'ull crític

La igualtat davant la llei i Noós

Antoni Salvà Clar

Advocat

A principis del 2006 un diputat del parlament balear recriminava al president haver invertit 1.2 milions d'euros públics amb un fòrum de dos dies sobre turisme i esport. La premsa ja es va fer ressò de què l'adjudicatari de tal "ganga" era el gendre del rei i que resultava molt sospitós que un parent tan proper al rei tingues un cúmul d'empreses dedicades a l'assessorament i les relacions públiques especialitzades precisament en contractar amb les administracions públiques.

Per aquella mateixa època, principis del 2006, la premsa publicava que la infanta i el seu espòs havien comprat una luxosa mansió de 1200 m2 per 6 milions d'euros, sense que es conegués molt bé quin era la procedència dels doblers per afrontar tan costosa compra i la posterior reforma que ja s'estava portant a efecte.

Aquells fets es varen judicialitzar malgrat els innombrables esforços que des de diferents àmbits es van realitzar per impedir-ho. La fiscalia general de l'estat el maig de 2009 va arribar a decretar l'arxiu de les diligències informatives seguides contra Matas, la qual cosa molts varem relacionar amb l'allargada ombra de la monarquia. Només la decisió del jutge Castro d'acumular les diligències informatives contra Matas en el cas Palma Arena va evitar que tot acabés en res.

Aquest mateix jutge ha estat capaç de dictar un acte d'imputació de la infanta. El que per al comú dels mortals hagués pogut suposar una detenció en dependències policials amb llargs interrogatoris i posada a disposició judicial, aquí s'ha convertit en un acte de 18 pàgines, en el qual més que imputar-la sembla que es demanen disculpes per fer-ho. Però s'ha fet.

És un insult a la intel·ligència voler fer creure que jurídicament el fiscal no té interès en conèixer la versió que dels fets investigats té la infanta quan positivament se sap: primer, que va signar actes de Noos; segon, que té el 50% de Aizon; tercer, forma part d'un consell d'administració en el qual tots excepte ella, estan imputats; quart, que l'enriquiment generat —en principi— pel seu espòs és compartit amb la infanta. I sobretot, si s'han aprofitat de la imatge de la institució monàrquica, l'única membre directe de la família reial implicada en els fets és precisament ella. Qui ho ha d'haver consentit be per acció o be per omissió ha estat ella.

És inaudit que un fiscal recorri un acte d'imputació i més encara que l'advocacia de l'Estat que tècnica-ment defensa els interessos de la hisenda pública treballi a favor de qui s'ha apoderat del benefici econòmic de certes irregularitats fiscals. No imputant a la infanta no es podrà embargar el producte del defraudat que s'ha invertit a nom precisament d'ella. No tots som iguals davant la llei. Ja ho va dir Matas per justificar el tracte de favor a Urdangarin.

El que Matas ja sabia per activa, ara la resta ho estam aprenent per passiva. Per segons qui és infinitament més fàcil prendre doblers de l'Administració i, al mateix temps, és quasi impossible que pagui les conseqüències penals que per aquets tipus de fets preveu la llei, fins al punt que el Rei es constitucionalment in imputable.

Tot això es fa encara més evident quan l'esposa de l'ex-director de l'oficina tributària de Guipúscoa, condemnat molt recentment per malversació de fons públics, ha vist com també ella era condemnada tan sols per adquirir immobles amb doblers producte dels delictes del seu marit, ni més ni pus. El TS considera que per cometre un delictes de blanqueig és suficient posar-se en situació d'ignorància deliberada. **F**

Una nova etapa en la vida del catolicisme

Josep Amengual i Batle

Doctor en Teologia i Història. Professor.

Els esdeveniments vaticans dels mesos de febrer i març han encarrilat el papat d'una manera sorprenent. Per moltes voltes que li donem, cap renúncia al papat havia estat com la de Benet XVI, plenament voluntària, independentment de si la situació eclesial era massa pesada o no per a ell. Ningú no el va pressionar. Aquest fet és el nou. Això podrà conduir a que els papes deixin de ser triats entre els candidats ja vells. I no ho oblidem: qualche dia hi ha d'haver una forta insistència en proclamar que els laics són canònicament candidats a ser papes. El primer ho va ser, i el dret secularment ho contempla.

El papat com a mostra del que vol Jesucrist

La renúncia del papa Benet ha plantejat la urgència de reformar l'Església. A la publicitat li basta escampar la necessitat de la reforma de la Cúria. Reformar l'Església demana una opció per la fe en el Déu dels cristians, que és sobre tot, Pare. La cúria romana s'ha de reformar per poder ser més creïble com a cara humana, la més mediàtica, del Crist.

La reforma de l'Església és un retorn de Jesús al centre. La dimissió del papa Benet humanitza el ministeri papal, i deixa més clar que allò que és central és la causa de Déu que, en cristià, sempre és la causa de la persona, començant pel pobre. Aquesta línia pot donar més credibilitat a l'ecumenisme i al diàleg interreligiós, al col·loqui sobre el transcendent.

Per a aquí, lluny d'exhibicions de poder, el bisbe de Roma ho serà per a tots els catòlics, i esdevindrà un símbol de Crist per al món. Per això s'ha d'alliberar d'aquells moviments, que han volgut monopolitzar els dos darrers papes. Dels altres moviments ara no en diem res. És a dir, els catòlics hem de demanar que no regeixin l'Església aquells que no n'han rebut la missió de fer-ho. Pens, en concret, en qui i com hom va capitalitzar la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid 2011. Un gran esdeveniment, organitzat per uns i per a uns.

El Papa no ha de ser cap d'un estat.

La reforma de l'Església demana que els catòlics comencem a revisar com encetar el procés que acabi amb la condició de cap d'Estat que engalaverna el papat.

Hom, per més que giri en el Nou Testament, no arriba a copsar com encaixar aquesta funció amb la de representar un condemnat a mort, precisament per un funcionari de l'emperador romà. No exactament per un jueu.

És cert que, ateses les dimensions de l'Església catòlica, cal que el bisbe de Roma pugui exercir les seves funcions lliurement, el que és una tasca i mode d'actuar complexos. Els Estats Pontificis no sorgiren perquè sí. Ara bé, si en temps de la Cristiandat trobaren que era un recurs eficaç fer del Papa un cap d'estat, passada aquella fase històrica, amb les seves exigències i amb les seves possibilitats, és factible trobar un estatut jurídicament fiable per dotar el papa, — com pot esdevenir també amb altres representants religiosos d'abast universal—, d'un estatut que li garanteixi total llibertat.

Molts s'han escandalitzat, i crec que amb raó, que la presidenta d'Argentina demanàs al primer papa argentí que intervingués en la causa de les Malvines. Enciclopèdies i manuals antics, fins i tot centreeuropeus, com l'alemany Herder dels anys 1930, per exemple, mostren com la pertinença d'aquestes illes és d'Argentina. Ara bé, cal recordar allò de l'evangeli: «Qui m'ha fet jutge en coses d'herències?». Però el que no ha passat en les mateixes instàncies és que hom s'horroritza amb l'informe Rockefeller, que és una de les moltes causes de l'afebliment de l'Església catòlica, a favor del poder dels gran estats nòrdics, que poden jugar lliurement amb les sectes, que solen predicar un missatge alienant i descompromès de la denúncia de la injustícia estructural. Quan dic sectes, no me referesc a les esglésies luterana, anglicana, calvinista, etc., i ja no en parlem de l'ortodòxia.

Tot i això, sabem de sobra com l'informe Rockefeller, encomanat pel president d'Estats Units, Richard Nixon, ha estat nefast per a l'evangelització dels pobres, en el continent en el qual hi ha més batiats pobres, precisament perquè el Papa podia ser manejat com a cap d'estat. I així ha esdevingut.

En temps d'una societat plenament alfabetitzada i democràtica té poc sentit organitzar l'Església com si els catòlics no fóssim prou adults, per poder defensar tots aquells drets que són coherents amb la democràcia. Fins i tot en països sota dictadura, han de ser les institucions mundials les que defensin els drets humans. Si aquests drets són respectats, l'anunci de l'Evangeli no necessita res pus, per ser proclamat, rebut i viscut. **F**

el poble té la veu

Fes una passa més, fes objecció fiscal !!!

Carles Valentí

Objector fiscal i educador social

Quan me disposava a escriure aquest article he rebut un correu de l'Eco xarxa en el que criden a l'acció per a la Revolució Integral. Tal com ells diuen: cal passar a l'acció. Ja no basta indignar-se i manifestar el nostre descontent en els carrers o a les tertúlies familiars o de cafè, és a través de l'acció col·lectiva que podem promoure un altre tipus d'economia basada en el Bé Comú, una economia que substitueixi el benefici i la competitivitat pel benestar i la cooperació.

Això suposa replantejar, entre d'altres coses, els nostres hàbits de consum. Cal que ens qüestionem d'on ve l'energia que consumim?, què fan els bancs amb els nostres doblers?, què fan els governs amb els nostres impostos?, d'on provenen i amb quines condicions humanes i mediambientals estan fets els productes que consumim?

Molts de vosaltres potser ja coneixeu projectes com el de *Som Energia* (energies renovables), *Fiare* (Banca Ètica) o *S'Altra Senalla* (Comerç Just), etc..., però del que vull parlar-vos en aquest article és de l'**Objecció Fiscal**

Va ser al començament del segle XX, a Suècia, quan es va reconèixer per primera vegada el dret a l'objecció de consciència, però es limitava a acceptar que un home, en certes condicions, no fes el servei militar obligatori. A finals del 2001 el servei militar deixa de ser obligatori a l'Estat Espanyol per tant calia donar una passa més.

L'objecció de consciència a les despeses militars o Objecció Fiscal és un acte de desobediència civil en el qual ens negam a col·laborar amb l'Estat en la preparació de les guerres i en el manteniment de l'estructura militar.

Hi ha molts d'arguments en forma de xifres que ens empenyen a fer objecció fiscal. **NOMÉS EN UNA HORA** els estats es gasten 127 milions d'euros en els exèrcits, **NOMÉS EN UNA HORA** 1.800 nens i nenes moren en els països del Tercer Món. La despesa militar anual a Espanya és de 368 € per habitant.

Tècnicament, l'Objecció Fiscal consisteix a separar una part de l'impost sobre la renda -la part que correspondria a la despesa militar- i desviar-la cap a un projecte social i solidari.

Actualment la crisi econòmica i financera ha generat una indignació generalitzada cap altres institucions com la banca, l'església, la monarquia..., això ha fet que la objecció fiscal no es limiti a les despeses derivades del Ministeri de Defensa sinó que s'incloguin altres despeses com: l'assignació a l'Església Catòlica i a la Monarquia així com a l'amortització i als interessos del deute espanyol, que majoritàriament són il·legítims.

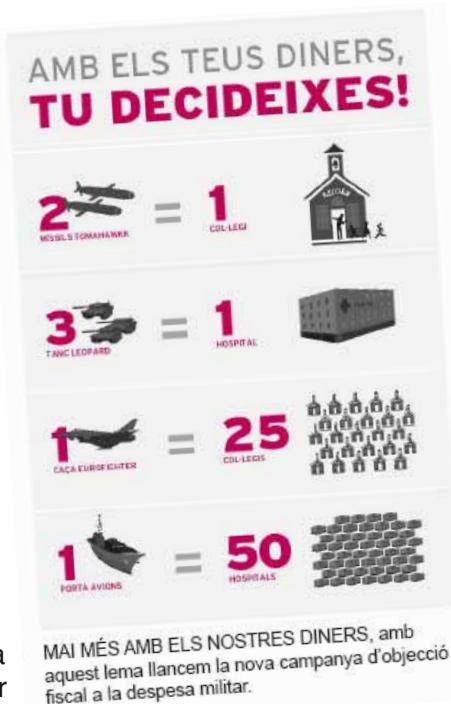
A Catalunya l'any passat hi va haver 222 objectors declarats i es desviaren més de 26.000 € cap a entitats socials. A Mallorca fórem més de 20 objectors declarats i desviarem més de 8.000 € a projectes com contrainformació, eco-xarxa, cultura obrera, escola lliure, horts urbans, etc...

Per fer objecció fiscal cal informar-se del percentatge del Pressupost de l'Estat Espanyol del 2012 que va anar a Defensa, a l'Església, a la Monarquia o a pagar el deute..., en funció del tipus d'objecció fiscal que vulguem fer. A continuació aplicam el percentatge a la nostra base imposable i ho descomptam del que pagam. Aquest import que deixam d'ingressar al Ministeri de Defensa ho donam al projecte o entitat que vulguem.

Si vols més informació de com fer l'objecció fiscal, quins projectes finançar o participar en la campanya d'enguany pots consultar la web de contrainformació.

Estigués atent a la web i participa a les xerrades que farem dins la campanya d'objecció fiscal que tenim prevista fer enguany.

Fes una passa més i fes Objecció Fiscal! **F**

Una visió molt personal

Marián Suárez

Professora de secundària

"Som molts els que ens demanàvem com era possible que a Eivissa no hi hagués persones afectades pels desnonaments. No sé si darrere, al costat, per baix o per damunt de l'Eivissa glamorosa de l'estiu i de l'Eivissa benestant de la tranquil·litat hivernal existeix una altra Eivissa, la de l'escassetat, la del patiment, la del cinturó tant estrenyit que ja no li queden més forats. Una Eivissa allunyada del remor de la temporada i de la serenitat de la resta de l'any, una Eivissa silenciosa que, més que viure, sobreviu..."

Podríem dir que aquesta és la fotografia objectiva de la PAH d'Eivissa. Però, permeteu-me ara que faci una aproximació amb el retrovisor subjectiu, que us contí la meua experiència personal, com la visc i la sento.

A la plataforma acudeixen persones molt diverses, amb diferents professions, nivells culturals, situacions familiars i edats. És cert que, gairebé totes, coincideixen almenys en una cosa: els costa molt donar la primera passa. El missatge devastador del "hem viscut per damunt de les nostres possibilitats" ha arribat al cor i cap de la gent i pren la forma dels sentiments de vergonya i culpabilitat. Decidir-se a venir i contar la seva situació els suposa, primer, un problema, després, un alliberament. Això passa quan veuen que, com ells, hi ha uns quants més que estan passant pel mateix. Aquesta percepció els resulta balsàmica.

He vist persones tremolar i que no podien parlar. He vist gent plorar, que no entenien com havien arribat al carreró sense sortida en què es trobaven i que es consideraven únics en la seva desgràcia. Però també he vist professionals que, sense demanar res a canvi, ofereixen els seus serveis jurídics o psicològics i persones solidàries disposades a escoltar i ajudar. He vist com qui entrava angoixat s'acabava tranquil·litant i, sovint, se n'anava amb un somriure. He vist gent reconfortada per poder parlar i ser escoltada, amollant una pesadíssima llosa que fa temps duïen damunt.

No he vist cap persona que hagi deixat de pagar l'hipoteca per voluntat pròpia. La pèrdua de la feina, sovint, complicada amb problemes sentimentals i familiars és la causa de l'impagament.

Una de les frases que de manera recurrent he sentit és 'quan has de triar entre menjar i donar de menjar a la família i pagar el banc, està clar què és el primer'.

He vist els efectes de la crisi, impredecible per al ciutadà del carrer, en la cara de les persones, he vist com la crisi ha fulminat les il·lusions de tantes i tantes persones.

He vist persones que no volen perdre les seves cases i que s'aferren a elles intentant renegociar la seva hipoteca i ho fan fins que es donen compte que no la podran pagar. És, llavors, quan la dació en pagament apareix com una sortida que, almenys, els permeti alliberar-se de l'insuportable pes del deute malgrat això suposi perdre ca seva.

He escoltat gent agobiada per les contínues cridades del banc des de primeres hores del matí fins a la nit. Angustiades perquè l'assetjament és extensiu a la seva mare o el seu pare, majors, que no entenen el que passa i als que amenacen de llevar-li aquella casa que encara conserven al seu poble natal de la península. He vist persones que s'han hagut d'anar a cercar el pa i la vida a l'estranger... i no eren precisament joves.

He après a 'llegir' préstecs hipotecaris i a conèixer la voracitat de les entitats bancàries. Escassíssimes són les persones que sabien el que signaven: clàusules sòl del 5%, interessos de demora del 25%, quotes finals de desenes de milers d'euros després de pagar 40 anys, complexes sistemes d'aval que exposen a la ruïna a famílies senceres. No arriben als dits d'una mà els casos de persones que, després d'estar uns quants anys pagant l'hipoteca, deguin al banc menys del que aquest els havia deixat. He conegut el cinisme de les entitats en boques dels seus bancaris demanant a persones que no podien fer front a la seva hipoteca perquè havien demanat préstecs de tants de diners obviant que eren ells mateixos els que els havien oferit 'el oro y el moro' i sense res a canvi (!).

I, en front d'això, he vist com el govern decideix rescatar el bancs amb els nostres diners, com, mitjançant el 'banc dolent', li concedeix una dació en pagament massiva a empreses i promotores mentre li nega a les famílies, com el procediment legal d'execució hipotecària afavoreix a les entitats en comptes de a les persones i com els polítics del PP demostren, no només una indiferència absoluta, sinó autèntic menyspreu al patiment de les persones.

Vivint això resulta d'impossible digestió escoltar les estupideses dels opinadors de tres al quart que pul-lulen pels mitjans de comunicació o les dels polítics panxacontents que s'han d'assegurar la seva continuïtat. Només en aquesta darrera setmana he vist com l'ex-eurodiputat Bernat Joan qüestionava la representativitat de la PAH d'Eivissa demanant si els afectats de la PAH d'Eivissa arriben a ser el 20-30% del conjunt de la plataforma, a la secretària general del PP, Cospedal, afirmant que els votants del PP deixen de menjar abans que de pagar l'hipoteca i al diputat del PP o qualificant de nazisme pur els escraches protagonitzats per les PAHs, i al diputat Martínez Pujalte, dient que la gent demana la dació en pagament per comprar un segon habitatge. Actituds miserables fruit de la ignorància o d'una estratègia de provocació però miserables, al cap i a la fi.

Quan escric aquestes línies sento a la ràdio que el PP ha decidit continuar amb la reforma de la llei hipotecària desvirtuant radicalment la Iniciativa Legislativa Popular i sense acceptar cap esmena de l'oposició. El PP tria posar-se del costat de les entitats financeres, criminalitzar el moviment ciutadà, acabar amb l'esperança de milers de famílies i perpetuar el seu patiment. No ho puc entendre, no, almenys, des del sentit comú.

No sé què passarà, malgrat ho intueixo. Però sí que sé on estarà el meu lloc i els de molts altres que hem triat l'exercici de la solidaritat responsable, de la lluita per la justícia i per l'esperança. Continuarem a les Plataformes d'Afectats per les Hipoteques i, com deia al principi, al costat dels que formen part de l'Eivissa silenciosa, l'Eivissa que, més que viure, sobreviu. **F**

prebes de cirereta

Per què l'OPUS de Hamàs separen per sexes els alumnes a les seves escoles?

Per què li diuen "dret" i "democràcia" si és descaradament màfia?

Per què al Conseller Bosch i d'altres el preocupa la "marca Mallorca" quan no depèn d'ell i se la carrega quan està en les seves mans (llengua, medi ambient, ensenyament, etc.)?

Per què ara al President Bauzá li ha entrat la devoció a Fra Juníper Serra?

Per què una persona, encara que tingui l'aplaudiment de la Sra. Merkel i no rebi sobres, vol passar com el més gran mentider de la història de la nostra trucada democràcia?

Per què a les pròximes eleccions, en lloc d'elegir una persona, no elegim la marca de la pantalla que ens mostrarà el moneiot de torn manejat per la Merkel?

Per què resulta tan amenaçant per la Monarquia que el Sr. Rajoy digui que està en situació puixant i estable?

Per què Francesc d'Asís no hauria posat el primer de la llista de recepcions Mariano Rajoy?

Per què defensen la família davant el Papa i la deixen sense sanitat, sense habitatge, sense estalvis, sense feina, sense veu en el seu país?

Per què no li han regalat al Papa un jersei foradat dels pobres que ells han creat en lloc de la camiseta de "la roja"?

Per què el Presidente Bauzá és tan sensible al vandalisme que es fa davant la seva farmàcia i tan poc al vandalisme cultural i d'altres que es fa al Govern?

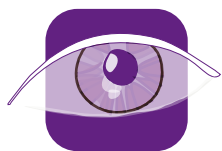
Per què el PP sembla tenir interès en revifar la presència verbal d'ETA en les seves intervencions?

Per què molts dels nostres dirigents treballen sols pel profit del seu redol d'incondicionals i no pel bé del poble?

Per què aguantem que tapin les seves mentides amb noves mentides?

Per què els nostres governants, en lloc d'afrontar els problemes, els canvien el nom?

Per què la senyora Cospedal, que en sap tant de nazisme i d'ETA, s'avé tan bé amb el Partit Comunista Xinès?

què està passant?

Rescata't a tu mateix!

Jaume Garau

Doctor en Economia Aplicada

Els bancs de l'Estat espanyol obtingueren 9.000 milions d'euros de benefici l'any 2011: l'equivalent a tot el pressupost anual en sanitat de 9 Comunitats Autònomes. Google, Apple i Ikea continuen pagant impostos mínims, gràcies al seu entramat de societats a països com Liechtenstein, Irlanda i Luxemburg. Coca-Cola ja és propietària de 500 marques i Nestlé de 2.000: gran part dels productes que consumim provenen de només deu grans empreses. I el 2012 s'assolí el rècord d'emissions de CO2 a tot el món.

Mentrestant, els caps d'estat de la Unió Europea aproven –a porta tancada i sense deixar participar-hi el Parlament Europeu– normes que provoquen dràstiques reduccions de la inversió pública en Educació, Sanitat i Serveis Socials.

I perquè tot això es pugui fer en silenci, 197 mitjans de comunicació han tancat a tot l'Estat en els darrers quatre anys. Avui, només cinc empreses ostenten la gran majoria de les capçaleres i de l'audiència. Els mitjans dels grans grups –propietat dels bancs– fomenten la idea que existeix un gran desencís dels ciutadans cap a la política: governs i partits són tots iguals. Ineptes i corruptes molt ben pagats.

En canvi, no hi havia hagut mai tant d'interès cap a la política, per informar-se, per manifestar-se, per debatre... I és que, com assenyala el sociòleg Zygmund Bauman, el divorci realment existent és entre poder i política.

El poder –multinationals, bancs... – s'ha emancipat del control polític: parlaments, governs i tribunals no tenen capacitat d'actuar davant del poder empresarial

Davant aquesta dura realitat, què podem fer? Moltíssimes coses! De fàcil a difícil: en primer lloc, hem de convertir-nos en consumidors responsables: comprar productes propers als comerços del nostre barris i mercats,

enlloc d'adquirir marques multinacionals a les grans superfícies. Per deixar de ser consumidors irresponsables, també és fonamental ser subscriptors d'un mitjà de comunicació independent, enlloc de llegir tots els diaris de franc a internet.

En segon lloc, participant en la construcció d'una alternativa política. Sovint, els moviments socials i antisistema són molt bons denunciant les errades del sistema. Però això no basta per corregir-les: com diu

l'historiador Josep Fontana, no ens hem de limitar a resistir, sinó que hem d'aspirar a renovar allò que es combat. Hem de ser capaços de plantejar propostes polítiques completes, que no es basin en la demagògia ni en el curt termini, propostes que potser no siguin sempre populars o espectaculars, però sí serioses i honestes, enfocades en el mig i llarg termini i que, després, siguem capaços de gestionar i dur-les a terme. El filòsof Slavoj Žižek, adreçant-se als acampats de Wall Street, els advertia que no s'enamorassin d'ells mateixos, perquè els carnivals són fàcils i divertits, però que allò important és el dia següent, quan retornam a la nostra vida diària.

I, finalment, el més difícil. I és per aquí on hem de començar: hem de canviar la nostra mentalitat. La sensació d'incertesa permanent, l'ambient de desànim, la por a perdre el que tenim... és part de la seva estratègia. Això només ho guanyarem amb compromís, amb molta imaginació, col·laborant en lloc de competint, experimentant i aprenent coses noves... i amb molta confiança amb les nostres pròpies possibilitats. **F**

De Guindos & Bankia (malaprxaxis)

Manel Ametller Reure

Afectat per l'ERO de Bankia -Menorca

En aquest corrupte país nostre, no ha molt temps, existien unes institucions sense ànim de lucre, anomenades caixes d'estalvis, que a més de guardar i deixar diners feien el bé a través de les seves obres socials.

De manera insistent i reiterada els governants van recomanar a les esmentades entitats que es fusionessin i es convertissin en bancs. Els mandatariis deien a les entitats i a la població, que amb l'augment de grandària es reduïen costos i, conseqüentment, millorava la productivitat, solvència i eficàcia.

Després de llargues negociacions i pressions de l'organisme regulador i altres autoritats, va arribar la fusió de set històriques caixes d'estalvi i va néixer Bankia.

Amb tots els requisits i tràmits autoritzats, alguns de forma poc ortodoxa, auditories, Banc d'Espanya, CNMV, Ministeri d'Economia, etc. es va batejar a la nova entitat amb la seva sortida a borsa, convidant a la població a convertir-se en *Bankers*. Es van vendre les accions presumint de ser el primer grup financer espanyol per negoci domèstic, amb un balanç sanejat i sotmès al control del Banc d'Espanya, de tenir més de 11'2 milions de clients, més de 4.000 oficines i més de 21.000 empleats, promentent als accionistes que percebrien un dividend del 7% anual, i que el preu de sortida tenia un considerable descompte sobre el valor comptable de la societat.

Al poc temps va aflorar la malaltia de Bankia, per culpa principalment de la seva exposició al totxo i pels canvis de normativa comptable dels decrets anomenats *Guindos I i II*.

Per curar el malalt el "centre hospitalari" Banc d'Espanya amb el "doctor" Fernández Ordóñez al capdavant, va consensuar i prescriure la medicació i les pautes a seguir. Llavors va arribar el "cirurgià" Sr De Guindos i contra el criteri generalitzat de la resta de l'equip clínic, va decidir trasplantar el "cor" del malalt canviant al Sr Rato pel Sr Goirigolzarri. L'operació va provocar una ferida molt més greu que la malaltia inicial.

Segons l'opinió dels experts, el fet d'haver operat estant el pacient malalt va ser un greu error i en deixar la ferida sagnant durant tant de temps, sense intervenir, va ser encara pitjor.

Davant la negativa evolució del malalt i l'extrema gravetat de la situació creada, el Sr De Guindos va sol·licitar l'ajuda dels seus col·legues europeus.

Després de diverses anàlisis i proves, finalment arriba l'assistència de Brussel·les en forma de milers de milions, que l'entitat haurà de retornar amb els seus beneficis futurs, però incomprendiblement, decideixen amputar diversos membres del seu cos.

A més, s'obliga a concentrar l'activitat en determinades zones, menyspreant als clients i als empleats d'altres regions, incomplint el precepte d'igualtat i no discriminació de la nostra constitució "Els espanyols són iguals davant la llei, sense que pugui prevaler cap discriminació per raó de naixement, raça, sexe, religió, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social."

En la selecció de les sucursals afectades, contradient la política comunitària de lliure circulació, competència i establiment, prima més que siguin oficines no ubicades a les zones d'origen de les antigues caixes d'estalvi, que la rendibilitat, viabilitat o capacitat de negoci o servei de les mateixes.

La manca de transparència i el secretisme del procés, indueix a dubtar, encara més, dels motius reals pels quals s'imposa a l'entitat reduir la seva grandària, quan el que en teoria es pretén és que pugui tornar l'ajuda rebuda. ■■■

Els resultats evidencien que trasplantar el cor del malalt no va ser una decisió encertada. L'actuació, tant activa com passiva, del Sr Ministre provocà el desànim i l'agreujament del procés, ocasionant una baixada de defenses i conseqüentment la desconfiança generalitzada que també va agreujar la salut de la prima, no la del malalt sinó la de risc. Deixar la porta oberta a la crisi no només va minar la confiança en Bankia, sinó en el conjunt del sistema financer espanyol.

Com facultatiu no tenia vostè Sr De Guindos l'obligació d'aturar l'hemorràgia primer i intervenir després per evitar que el pacient empitjorés gravíssimament? La seva negligència o inacció, durant gairebé un any, ha provocat la pèrdua de molta sang, el que ha debilitat considerablement l'afectat, a més ara vostè i / o els seus col·legues de Brussel·les li amputen diverses parts del seu cos (1.138 oficines i 4.500 empleats) i a més ho posen a règim limitant el seu camp d'acció, el que encara minva més la salut del pacient i les seves possibilitats de recuperació, subsistència i per tant la devolució de les ajudes.

Els principals beneficiaris dels béns del malalt, que no apareixen en el testament com a hereus, que són més rivals que col·legues i que curiosament es van reunir amb vostè el cap de setmana abans de ferir greument al malalt, ja s'han beneficiat de les seves decisions, a les venes i afluïx la sang dels més de quatre milions de "glòbuls vermells" / clients, que s'han transfós d'un pacient malalt a unes persones jurídiques sanes.

No se sent vostè responsable que les "pulsacions" / cotització del pacient hagi passat de 3'75 € a pràcticament res?

No se sent vostè responsable que el pacient hagi perdut més de 4 milions de clients i de milers de milions d'euros en dipòsits?

No se sent vostè responsable d'ordenar o consentir la mutilació del pacient, obligant a tancar 1.138 oficines?

No se sent vostè responsable de perjudicar els petits estalviadors que enganyats varen invertir en accions, participacions preferents o obligacions subordinades?

No se sent vostè responsable que 4.500 treballadors perdin la feina? Cotitzants que ara passaran a incrementar les llistes de l'INEM, quan tota la plantilla estava disposada que li rebaixessin les seves nòmines per tal que no es fes fora ningú.

No se sent responsable de la por dels mercats i les posteriors conseqüències, increment de la prima de risc, o el que és el mateix més interessos a pagar pel deute, en provocar la dimissió del Sr Rato?

No se sent responsable de la dilapidació de tan elevades quantitats de recursos públics i que tots haguem de pagar les conseqüències de les seves decisions?

Molts empleats de Bankia, molts accionistes, molts clients i molts ciutadans, volem creure, encara que ens ho posa realment difícil, que la seva actuació en la crisi de Bankia no ha estat per afavorir, conscientment i intencionadament, als tres grans bancs, els mandataris dels quals, curiosament, es van reunir amb vostè un cap de setmana abans de forçar la sortida del Sr Rato. Encara que ens costi, preferim pensar que ha estat per venjança, per ineptitud, incapacitat o negligència.

Esperem ansiosos les seves respostes i explicacions, en cas contrari, el seu silenci confirmarà totes les nostres sospites. **F**

10a Assemblea Nacional d'Iniciativa per Catalunya Verds

Miquel Rosselló

President de l'Ateneu Pere Mascaró

He tingut ocasió d'assistir, dins la delegació mallorquina d'Iniciativaverds, a la 10a assemblea nacional d'ICV. Una assemblea que ha reunit a un milenar de delegats i delegades d'arreu de Catalunya i que era una fita molt important per la formació eco-socialista catalana, pel moment històric que s'ha celebrat, en plena crisi sistèmica del model econòmic i ecològic, del sistema de representació política i institucional i del model territorial que es consensuà a la transició espanyola i es plasmà a la Constitució de 1978

Tres són els elements que han caracteritzat aquest esdeveniment, segons el meu parer: El debat polític i el consens aconseguit, el relleu a la direcció i l'ampla participació d'organitzacions socials i polítiques convidades.

Les polítiques econòmiques neoliberals de la Unió Europea, el Govern Central i la Generalitat han ocupat bona part dels debats. Les retallades i les polítiques de falsa austeritat a les ordres "dels mercats" no solament no suposen solucions a la crisi econòmica sinó que són la coartada per acabar amb els drets laborals i socials conquerits a les darreres dècades pels treballadors i pel poble i per impulsar un desenvolupisme salvatge que qüestiona el futur per les noves generacions. Cal acabar amb aquestes polítiques si no volem que acabin amb nosaltres.

I per redreçar aquestes polítiques s'ha dit clar i amb força, una i mil vegades que hi ha alternatives, i l'assemblea n'ha aportat un munt: una nova fiscalitat progressiva, impuls a les economies verdes, a les energies renovables, impuls decidit als serveis públics i socials, suport a la Banca Pública i a la Banca ètica, potenciació de l'economia social i al desenvolupament local, entre d'altres.

Les formes de democratitzar la democràcia, d'impulsar la participació ciutadana, d'apoderar a la ciutadania, d'enfortir el municipalisme han ocupat bona part de l'agenda del debat assembleari, juntament amb la defensa i ampliació dels drets civils conquerits.

I la lluita pel dret a decidir amb el suport a una consulta dins aquesta legislatura i l'aposta decidida per l'Estat Propi de Catalunya.

Solament després de la consecució d'aquest estat propi es podrà parlar de les relacions d'aquest estat català amb altres comunitats nacionals o estatals.

Fent bo el lema de l'Assemblea: "Junts/es podem canviar-ho tot" la proposta política aprovada aposta per un nou camí, que uneixi la lluita per l'alliberament social amb l'alliberament nacional en un procés constituent per una nova Catalunya i per això cal una nova aliança social i política per canviar-ho tot.

Joan Saura, que ha presidit ICV des del 2000 i l'ha portada des del 3% als millors resultats electorals de la seva història a més de la participació a dos Governos d'esquerres ha estat substituït per una Coordinació compartida, na Dolors Camats i en Joan Herrera. Una substitució que no ha tingut res de traumàtica i que suposa un nou pas d'ICV en el treball en equip i la feminització de l'organització.

També ha estat significatiu a aquesta assemblea la participació de nombroses delegacions convidades, que moltes han dirigit la paraula als delegats i delegades. El divendres intervingueren els secretaris generals de la Unió de Pagesos, USO, UGT i CCOO, a més del Coordinador d'EUJA.

El dissabte representants de partits llatinoamericans que estan al Govern, com del Partit del Treball de Brasil, de la formació política del President Correa d'Equador i del Frente Amplio d'Uruguai, que ens explicaren com ells patiren les conseqüències de les polítiques neoliberals als anys 80 i 90 i com aplicant noves polítiques que situen primer a les persones han aconseguit sortir de la crisi. Després des d'Europa parlà la Secretaria General del Partit Verd Europeu i els responsables de relacions polítiques de la grega Syriza i l'italiana Sinistra, Ecologia i Llibertà.

Per últim a la cloenda han dirigit la paraula a l'assemblea Espacio ecosocialista galego, Nueva Canaria, Primavera andaluza, Aralar, Izquierda Abierta, IU, Inicativaverds de Mallorca, Chunta Aragonesista, EQUO i Iniciativa del Poble Valencià.

Encara que l'estrella de la cloenda ha estat la intervenció d'Arcadi Oliveres que ha ofert a ICV la seva participació a la plataforma creada recentment per ell i Teresa Forcades.

Amb les intervencions de Dolors Camats i Joan Herrera, que saludaven amb molta simpatia la intervenció d'Arcadi Oliveres i el cant de la Internacional i els Segadors se donava per acabada una assemblea que a part de ésser important pel futur de Catalunya, n'estic convençut, demostrava el bon estat d'ànim i el bon rotllo de la militància d'ICV. **F**

l'entrevista

Daniel Christian Wahl

Per Gabriel Pérez i Josep Valero

Neix a Munich. Té 41 anys. Des de fa tres anys és resident i fa feina a Mallorca. Llicenciat en Biologia per la Universitat d'Edimburg. És també màster en Ciències Holístiques de l'acreditat Schumacher College, doctorat en Disseny per a la sostenibilitat per la Universitat de Dundee (Escòcia). De nin visqué a la Liguria italiana i li marcà la necessitat de la llum de la Mediterrània. L'Altra Mirada el coneix perquè formà part d'una taula rodona presentant el documental Illes de Futur. Ha obert una oficina pel foment de l'educació, la innovació sostenible i consultoria de projectes. Se sent preparat i il·lusionat, especialment per "ajudar a construir ponts entre els que no se xerren entre ells".

Com arribes al que ara et dediques?

Vaig conèixer activistes, primatòlogues, que lluitaven per a la defensa de certes espècies. Pensava que si no les defensava els meus néts just les podrien conèixer a través de les pàgines web. Jo volia ser biòleg de mamífers marins. Per això havia de parlar anglès i vaig triar Edimburg per estudiar la carrera. Vaig descobrir que l'arrel del problema érem els humans, si volia anar a l'arrel del problema havia de treballar amb els humans. No podia limitar-me a ser un activista científic. Cal canviar la nostra manera de relacionar-nos amb la natura, vaig optar per treballar amb la societat. Vaig descobrir que els problemes no es poden resoldre sols amb estadístiques i cadascú defensant el seu trosset, la seva parcel·la científica, tot quantificat. Es tracta d'un plantejament de sostenibilitat global.

I comences a intentar dur aquest plantejament a la pràctica...

Una primera etapa va ser l'any 1999 a La Alpujarra, Granada. Després vaig anar a Schumacher College per fer el màster en Ciències Holístiques i per treballar allà com a voluntari després del curs. El 2003 vaig tornar a Espanya perquè m'oferiren un treball a un Nou Centre de cursos a la Serra de Guadarrama. Vàrem intentar crear un Centre d'Educació per a la Sostenibilitat. La idea era crear una petita comunitat, amb energies renovables.

Al cap d'un any me'n vaig adonar que necessitava més estudis i vaig anar a estudiar ciències holístiques. Plantejar el tema de forma més global, des del que alguns anomenen Gaia (com podria ésser també la Pacha Mama). Hi ha una teoria científica que diu que la mateixa vida ha creat unes condicions capaces de generar una vida més complexa. La vida transforma la terra perquè hi hagi més vida. Els éssers humans han de crear condicions perquè hi hagi més vida i no matar moltes espècies. Crear unes condicions de sostenibilitat.

Vaig fer una experiència de dos anys a Madrid Nord, que es venia com un Centre de Desenvolupament Humà, però em va semblar un projecte massa comercial. Vaig fer el meu doctorat entre 2004 i 2006 vivint a Escòcia de bell nou.

El 2006 aconseguí fons per ajudar com a director acadèmic a desenvolupar el *Findhorn College* (www.findhorncollege.org), al nord d'Escòcia. És una comunitat fundada fa uns 50 anys en principi com una experiència de convivència amb valors espirituals. Després en els anys 80 es va convertint també en una comunitat basada en valors de vida sostenible. Ara la componen entre 400 i 500 persones i es relacionen en un entorn de 1000 famílies de zones properes. És una espècie d'universitat pràctica de sostenibilitat: desai-guaments, parcs eòlics de propietat comunitària, màquina viva (depuradora d'aigua amb plantes), cent cases ecològiques de fusta i bales de palla, plaques solars... Un altre món. Tenen set o vuit universitats adherides. S'ha convertit en un centre de referència mundial hi va gent de pertot. Hi ha un centre educatiu i durant tot l'any hi passa gent (cinc o sis mil persones). La meua feina va ser crear ponts entre aquella comunitat i les altres universitats escoceses. Mostrar-los la viabilitat de les comunitats sostenibles ■■■

L'important no és sols fer coses, sinó incidir en el canvi legal, en l'Administració Pública. A fi que la normativa afavoreixi aquest estil nou de vida. A Escòcia comencen a fer-se canvis.

Jo també he tingut la sort d'estudiar amb John Tood un dels pioners en els treballs d'aprofitar els intercanvis i la compartició d'experiències. Va començar amb un petit grup de seixanta o setanta persones i ara ja hi ha un gran moviment de moltes xarxes i milers de persones interconnectades. Cada vegada és més present als mitjans de comunicació. La pàgina d'internet creada per Paul Hawken "wiserearth.org" és com un directori d'organitzacions com el GOB o Poc-a-Poc a nivell mundial. És un moviment "wiserearth.org" seria com un GOB a nivell mundial. És un moviment que intenta unir tots els humans en un nou estil de vida.

No sembla que sigui una cosa senzilla...

Això suposa un canvi de mentalitat. Si no li toques el cor, la gent no canviarà. És necessari crear un puzzle on encaixin tots els que treballen per la sostenibilitat: "win, win, win...". Tots guanyen, fins i tot la mateixa terra. Sumar.

He descobert que ja tenim totes les eines que necessitem per a fer aquest canvi: l'ecologia, l'economia, en el camp social, en el pensament holístic.

Potser la gent es pensa que en lloc de tocar-li el cor, li tocarà la cartera...

Sí, però això és qüestió d'actitud. Precisament aquest pensament en algun moment ha frenat el canvi. Ha pensat que es tractava d'estrènyer-se el cinturó, de frugalitat... El que estam plantejant és una vida millor, amb més comunitat, amb millors relacions humanes... Ens hem de plantejar el final d'aquesta història, com anirà millor. No es tracta d'una pèrdua, sinó de trobar uns valors millors. I això és compatible amb la modernitat utilitzant les tecnologies apropiades, energies renovables. Es tracta d'afavorir el desenvolupament de la humanitat.

Sovint hem pensat que progrés volia dir rebutjar tot el que hi havia abans. En comptes de tirar l'aigua bruta de la banyera, també hem tirat el nin que hi havia dedins. En nom del progrés hem tirat molts de "bebès".

És necessari redescobrir les coses bones del passat i plantejar una visió més sostenible del futur, que combini el millor del passat com la tecnologia i nous models econòmics i socials d'un futur amb més qualitat de vida i benestar.

Mallorca n'és un bon exemple d'això. Abans del fenomen turístic Mallorca vivia en un 90% dels seus propis béns, de la seva pròpia producció. I ara som en un 95% dependents de l'exterior. Abans hi havia molt poques parts de l'illa on es conreés menjar o combustible en alguna forma, ara hi ha moltes terres abandonades i mal cuidades.

Com aterres a Mallorca?

Després de 4 anys com a director de les relacions amb altres entitats de la comunitat de Findhorn, me'n vaig tómer que no volia viure tota la vida en el Nord d'Escòcia. Tenia la sensació que s'està bé vivint en una bombolla un temps, aprenent, en una comunitat de gent convençuda, però llavors és important sortir i convèncer altra gent. Durant el meu doctorat vaig estudiar molt la relació i el procés entre els nivells local, regional, nacional i global. La cèlebre frase del llibre de Patrick Geddes "Ciutat en evolució" de 1931: actuar en local i pensar en global. Això significa per a mi recórrer tota l'escala: des del local al global.

Hi ha pobles que es van convertint en "pobles en transició", pobles on la comunitat es retroba. Es tracta de crear nuclis amb més autodependència. No existeix l'autosuficiència absoluta, estam tots dependents a nivell global, en aquest petit planeta amb molts éssers humans. Per això hem de treballar a tots els escalons. A mi m'interessa molt el canvi a nivell de regió; potser més que a nivell de comunitat. Primer vaig estudiar-ho a Escòcia i llavors vaig venir a Mallorca perquè es tracta d'una regió molt ben definida. I té la grossària ideal per iniciar l'experiència. No vol dir que sigui autosuficient, però té els elements bàsics de menjar, energia, educació, alimentació... Es pot organitzar molt bé a nivell regional. I també a nivell personal. Després de viure dos anys aquí, tres allà... he arribat a la decisió d'establir-me, posar arrels, en un país mediterrani. Mallorca és una illa per enamorar-se'n. Jo n'estic enamorat i vull desenvolupar un projecte en aquesta illa.

Ens has comentat les oportunitats que ofereix Mallorca, el clima, les característiques geogràfiques, antropològiques, la tradició d'autosuficiència... Quines amenaces hi veus; amb quines dificultats has topat?

Quan era a l'"eco llogaret" (eco aldea) vaig trobar una antropòloga que treballava amb un mètode típic dels antropòlegs que es diu "grounded theory". Es tracta de no començar amb una pregunta prèvia, sinó de viure amb una comunitat i intentar que sorgeixi la pregunta clau des de la mateixa comunitat. ■■■

Això suposa guanyar-se la confiança, perquè la pregunta és complexa. Es poden iniciar projectes sostenibles quan hi ha una cultura de confiança. Un cultura de resolució de conflictes i presa de decisions molt assumida i desenvolupada. He descobert que a Mallorca hi ha moltes raons històriques que us han fet desconfiats: comencem pel “no” i ja veurem si les coses canvien. Entenc que l'experiència ha configurat aquest caràcter i que és molt difícil canviar-lo.

També amb els gran poders empresarials, polítics, etc. Sempre et reben pensant que hi vas per aprofitar-te'n, no per donar un servei als altres. A mi em sorprèn que les mateixes famílies que amb els seus negocis a aquesta illa han guanyat moltíssim milions no invertixin més en el futur de Mallorca. Es pensen que donant feina ja n'hi ha prou; però aquesta resposta és insuficient. Fa falta aquesta cultura del nord d'Europa del “mecenatge”.

I què es podria fer?

Esper que el Govern canviï les lleis per a incentivar que aquesta gent promogui estratègies per a tornar posar en valor els recursos que té Mallorca, el camp, el sol, l'energia, transport elèctric, nous bio-combustibles... Re-enfocar el turisme com a motor del canvi i no només per al diner ràpid; aprofitar la riquesa que encara tenim per a crear estructures que, si per una o altra raó, el turisme minvès, tinguem capacitat de subsistència amb una economia més diversificada. En aquest moment tota la riquesa que arriba a l'illa se'n torna al cap de poques hores. Gairebé tot ho compram a fora. Podem crear noves empreses i generar més treball amb energies renovables, alimentació local, productes ecològics i d'altres. Tenim un projecte de crear detergents i productes de neteja amb materials de rebuig de la producció de cítrics o de la producció d'oli.

Un exemple podria ésser el lleixiu que es feia antigament a les cases de Mallorca i que no contamina l'aigua. Existeix la possibilitat de negoci recuperant coses bones que tenia el nostre poble; animar l'economia mallorquina, diversificar-la.

És important estudiar els canvis que vénen i que no ens agafin desprevinguts. Al Regne Unit hi ha unitats del govern dedicades amb exclusivitat als estudis de prospectiva. No en conec cap que es dediqui a aquests estudis ni a Mallorca ni a Madrid. Si d'aquí a pocs anys escasseja el fuel, s'encarirà els transports i s'encarirà el turisme. Necessitam canviar el model de negoci, perquè els vols barats no existiran; als turistes els costarà més i els serveis seran més cars. Si els hotelers, en lloc de mirar de salvar sols aquesta temporada, miressin amb un poc de perspectiva, podrien crear empreses “filles” que es dediquin a energies renovables, cultius locals... Tots hi sortiríem guanyant.

Quin són els teus aliats avui a Mallorca?

És molt important crear una connexió entre tots els grups que estan fent un intent de canvi. Per exemple la revista *Namasté*, dirigida per Alberto Fraile, ha fet un servei molt bo per connectar. També en Guillem Ferrer de “*Poc a poc*”, i el seu projecte d'educació per a la vida, La Fundació Camper, ha donat suport a alguns projectes fins i tot un curs sobre comunitats sostenibles que vàrem fer a Son Rul-ian l'any 2011, *Artifex Balears* de Miquel Ramis amb construcció sostenible. També he d'agrair a Miquel Payeras, el Director de Balears d'Innovació Tecnològica en Turisme, (www.balearsturisme.org), per donar-me l'oportunitat d'ajudar el clúster en projectes de sostenibilitat. Veig un creixement de la massa crítica per al canvi cap a un futur més sostenible. Hi ha nins que ja ho entenen. Cada vegada hi ha més gent que té un visió sistèmica. ■■■

Dóna per viure?

Uf! Després de dos anys he hagut de sortir a treballar a Barcelona i a Madrid. A Barcelona hi ha més consciència a nivell polític i social, hi ha més feina. He cercat feina a aquest llocs per no haver de fer la feina d'aquí empès per la necessitat econòmica. Així puc treballar amb una projecció a llarg termini. Així no poden dir: aquest fa això perquè necessita doblers.

A Mallorca hi ha un perill molt important, i és que si cadascú actua contra l'altre, si fem capelletes (aquest és de dretes, l'altre és d'esquerrres, etc.) no arribarem enlloc.

Som tots co-dependents i no podem crear bombolles. Hi ha decisions, de les quals depèn el futur de la humanitat, que s'han de prendre a llarg termini. Totes les decisions-clau s'haurien de prendre pensant en la setena generació. I els partits polítics no pensen en més allà dels quatre anys... així no es crea una nova cultura.

És important crear coordinacions i prendre decisions que afavoreixin l'illa i tots els mallorquins en el futur. Estam tots a la mateixa barca i si no col·laboram ens enfonsarem.

També hi ha grups amb molt bones iniciatives, però utilitzen un llenguatge antisistema, anti no sé què, anti no sé quants... Necessitam articular una història de col·laboració sobre temes bàsics del benestar. Potenciar una vida més sostenible és una cosa que va més enllà d'allò immediat.

Em aquests moment sembla que els nostres polítics treballen per al seu grup i no pel bé de la societat... Què li podem dir a la gent que no té feina, com podem salvar la contradicció entre la vida que tu proposes i les realitats de subsistència del dia a dia?

Jo no tenc una solució. Però és molt significatiu que avui molts joves de Grècia tornen a les finques dels seus padrins i s'estan formant en temes d'activitats sostenibles. En l'economia submergida la gent organitza activitats de producció local i n'hi ha que en surten. Hem de parlar sobre les oportunitats de crear feines en vistes a la sostenibilitat. El Govern hauria de promoure l'emprenedoria a nivell regional. També és important sensibilitzar la gent perquè cregui que en aquesta línia hi ha possibilitats de sortir-ne. Falta molta educació. Hi ha corrupció i molts de doblers es gasten en coses que no serveixen per res. Seria ben important que es creassin fundacions de veritat, no tapadores d'altres interessos. Hi ha persones que donen doblers per al desenvolupament regional sostenible.

Existeix un élitè econòmica que entengui el que tu estàs dient?

Si diuen que aquesta illa és tan meravellosa i que l'estimen tant, per què no inverteixen aquí? Per què s'enduen els doblers a fora? Aquí els qui defensen aquests temes s'han associat en general a moviments d'esquerra, en el Nord no és així. Hi ha moltes maneres de donar més autonomia a les regions i, des de l'estratègia sistèmica, arribar a un sistema més sostenible, creant economies regionals més potents. Això no es farà tancant-nos cap als de fora, és important crear més intercanvi econòmic a nivell regional. Jo crec en la idea d'una Europa Unida, és una bona idea col·laborar a nivell europeu. A Europa es parla molt d'un terme polític que es diu la subsidiarietat, però no la utilitzen per res. Es tractaria de fer una vertadera comunitat europea, potenciant unes regions més sostenibles.

Pens que a Mallorca també hi ha empresaris molt poderosos, d'altres països, que han triat l'illa com a residència habitual i podrien fer aportacions molt importants en aquest sentit. ■■■

Tu parles en positiu, però podria esser que això no anàs cap envant...

Potser en aquest moment el renou polític no ens permet veure el vertader problema. El canvi climàtic pot fer acabar la història de la humanitat tal com ara la coneixem. Cal una col·laboració de tota la humanitat a nivell global. Hem de confrontar aquest desafiament.

Cal educar, parlar d'aquests problemes. De com podem convertir-los en oportunitats. Però també hem de treballar amb models petits, a escala regional, que poden servir de prova. Aquí és on jo veig les gran possibilitats que té Mallorca. Seria com convertir-la en "marca", en exemple a nivell mundial de transició regional cap a la sostenibilitat.

Si no tenim un diàleg obert que inclogui des dels nins de les escoles fins als vells de les residències no caminarem. És important començar un diàleg a nivell d'illa sobre si hi ha possibilitats de tenir major qualitat de vida, de les oportunitats que tenim, de retrobar "l'illa de la calma" d'abans... Però també oberta al món; no tancada damunt ella mateixa, oberta a tots els qui estan disposats a col·laborar (de qualsevol llengua o de qualsevol raça).

Has pensat deixar-ho en algun moment?

Cada vegada que veig el meu compte del banc... Per a mi hi ha coses molt més importants que el guany; treballar en una causa que t'omple, que va més enllà del treball. Quan estic baix, veng a la vorera de mar o pujo a la Serra de Tramuntana i torn renovat. Trob la meva força en el contacte amb la natura. El que em dóna més força és la mateixa illa. Alguns dels seus habitants, també, però és la terra, la bellesa.

El futur...

Crec que el futur està en la regionalització. En no tenir estructures massa grosses. Les noves tecnologies poden afavorir una nova regionalització. Hem de trobar una nova manera de col·laborar amb les tecnologies de disseny. Compartir, per exemple hi ha una xarxa que es diu www.opensourceecology.org que ensenya com construir a qualsevol lloc del món i amb els recursos propis, les 50 màquines més útils per a la civilització. Propiciar que qualsevol persona pugui tenir les mínimes condicions materials, per arribar a desenvolupar-se com a persona i sense destruir el medi ambient. Això és compartir sense demanar res a canvi. Apostar pels valors de la confiança. Invertir amb intel·ligència en el present, per encarar amb garanties un futur millor. **F**

construint alternatives

Ha nascut Biciutat

Antonio Canaves Martín
Biciutat de Mallorca

Biciutat de Mallorca neix per la iniciativa d'un grup de ciclistes urbans fins ara coneguts com a 'col·lectiu Massa Crítica'.

Era vital registrar-nos legalment com a associació, per tal de poder: desenvolupar plenament una tasca de defensa dels ciclistes urbans de les Illes, ser interlocutors vàlids davant de l'Administració, i, sobre tot, per poder donar acollida a les diverses iniciatives i sensibilitats de tots aquells usuaris de la bici que en qualche moment s'han interessat per nosaltres. Ens hem proposat cinc objectius principals a llarg termini:

1. Volem assolir la plena normalització de l'ús de la bicicleta. Anar en bici no és una activitat extravagant, sinó un mitjà de transport igual de vàlid i respectable com qualsevol altre. I com a tal, ha de rebre l'atenció per part de la societat i les administracions, per a garantir que qualsevol persona es pugui desplaçar sobre dues rodes en condicions de seguretat, comoditat i sense generar conflictes.

2. Volem afavorir la transformació de Palma en una ciutat multi-modal. Fins ara, a Ciutat ha dominat clarament el cotxe particular com a mitjà de transport. No perquè sigui el millor, sinó senzillament perquè no existien alternatives. És necessari que el ciutadà disposi d'un ampli ventall d'opcions, perquè sigui lliure per triar quin mitjà de transport li interessa més en cada itinerari que hagi de fer. Unes vegades serà el cotxe, però d'altres serà en bici, o en bus, en tramvia, en metro, a peu o en taxi.

3. Volem pacificar el trànsit als entorns urbans i periurbans. No es tracta només de reduir el límit de velocitat a 30 km/h per millorar la seguretat vial, sinó també de reduir la quantitat de vehicles als carrers, d'eliminar els comportaments agressius, i fins i tot de minimitzar el renou i la contaminació generats pel trànsit rodat.

4. Volem convertir Ciutat en un referent de dinamització turística, econòmica i social a través de la bicicleta i les polítiques de mobilitat. Sabem que tots aquests canvis que proposam tindran un impacte molt positiu en la imatge internacional de les Illes, i volem recordar que el cicloturisme és un mercat que mou més de 55.000 milions d'euros al continent europeu.

5. Volem aglutinar un nombre creixent d'usuaris, entitats i institucions al voltant de Biciutat de Mallorca, recollir les seves preocupacions i opinions, i col·laborar amb les seves iniciatives.

Som plenament conscients de la magnitud del repte que ens hem proposat. Som ambiciosos, però no ingenus. Sabem que per assolir aquests objectius no podem viatjar sols, sinó que necessitarem treballar sense descans. Volem que tots els ciutadans que vulguin democratitzar els usos de l'espai al carrer, siguin els nostres companys de viatge.

Sabem també que moltes de les mesures que s'han de prendre per assolir aquests objectius no depenen de nosaltres: les ha d'aprovar l'Administració, partint d'un ampli consens ciutadà. Per això, instam als partits polítics aquí presents a recollir en els seus programes electorals aquesta visió de Ciutat, interioritzant plenament els valors que hem exposat, i fent que la mobilitat sostenible sigui un dels eixos fonamentals de la seva política municipal. Volem recordar, una vegada més, que l'ús creixent de la bicicleta és un fenomen irreversible, que no es pot aturar, sinó que s'ha de gestionar amb seny i amb la màxima diligència.

A l'associació comptam amb ciclistes experimentats, amb enginyers i advocats, amb treballadors socials i ambientòlegs, amb experts en economia i amb activistes en general. Tanmateix, comptam amb el suport i l'assessorament de la Coordinadora estatal 'ConBici' i de la Federació Europea de Ciclisme. Som un grup de treball multidisciplinar i entusiasta, que es posa plenament a disposició de la societat balear, i que ja està mans a l'obra amb el nou PMUS.

Tot i així, el vertader canvi haurà de partir de l'interior de tots i de cadascun de nosaltres, de tots i de cadascun dels ciutadans i ciutadanes d'aquestes illes. Cal prendre consciència i prendre partit en aquesta transformació, que determinarà fortament el futur de la mobilitat que ens espera. **F**

Espai Mallorca: crònica d'una desfeta, d'una reivindicació i d'un nou horitzó

Col·lectiu Crits i Renou

L'Espai Mallorca, obert des del 1998 a la ciutat de Barcelona, va tancar les seves portes el passat 5 de novembre de l'any passat davant la impassibilitat de les institucions públiques de les Illes Balears. Va tancar amb l'excusa que no era un espai rendible, sinó una rèmor costosa i inservible. Però l'Espai Mallorca no era una simple llibreria amb un bar i una sala d'actes, era la nostra ambaixada cultural a Barcelona, gràcies a la qual la cultura de les Illes Balears ha tingut tots aquests anys una veu pròpia a la ciutat.

La crònica d'aquesta desfeta, però, és també alhora la crònica d'una resposta ciutadana que ha demostrat que amb compromís, maduresa i capacitat de mobilització, tenim molt més poder del que ens han volgut fer creure.

El mes de febrer d'aquell any ja varen sonar les primeres alarmes sobre el possible tancament de l'Espai. En un principi, només eren remors, però amb el pas dels dies la notícia va agafar força i es va desfermar la primera crisi. El tancament semblava imminent. Enmig d'aquestes difícils circumstàncies, va néixer Crits i renou, un col·lectiu format per persones usuàries de l'espai. La nostra primera acció, "Les 12 hores de Crits i renou en defensa de l'Espai Mallorca", va ser un èxit de participació i de convocatòria: centenars de persones es varen acostar a donar-nos suport i a sumar la seva veu.

Uns dies després, el Gremi d'Editors i el Consell Insular de Mallorca varen tancar un principi d'acord que semblava que havia de servir per redreçar la situació. Fins i tot, es va arribar a dir que l'espai continuaria sota el nom d'Espai Illes i que es crearia una estructura permanent en la qual hi participarien la resta de consells insulars i el govern autonòmic. El pas del temps, però, va demostrar que aquelles declaracions eren paper mullat i que la continuïtat de l'Espai depenia no només d'una qüestió pressupostària, sinó, sobretot, de voluntat política.

El mes d'octubre, de bell nou, es va tornar a reproduir la mateixa situació. L'acumulació de deutes i d'impagaments van fer que el tancament fos inevitable.

Dia 5 de novembre va ser el darrer dia de l'antic Espai Mallorca. Nosaltres hi vàrem tornar a ser per fer-nos sentir de bell nou. La societat civil també va tornar a respondre magníficament i es va implicar a fons amb la iniciativa. Aquell dia va suposar la mort del vell Espai Mallorca, però es va inaugurar una nova etapa plena d'esperances i d'expectatives.

Cinc mesos després hem aconseguit arribar molt més lluny del que molts s'imaginaven. Crits i renou, constituïts ja en associació, hem tancat un acord amb l'Ajuntament de Barcelona per accedir a uns locals de la Plaça Vicenç Martorell, molt a prop de l'antiga ubicació de l'Espai i al bell mig del Raval nord. Des de fa unes setmanes, estam treballant per equipar aquests locals i habilitar-los perquè puguin allotjar una llibreria especialitzada i una sala polivalent destinada a exposicions, presentacions de llibres, conferències, etcètera. L'objectiu és obrir aquest mateix any.

Assemblea al reobert Espai Mallorca

També ja hem començat la campanya de captació de socis. En menys d'un mes hem arribat prop d'un centenar. La idea és assolir-ne un nombre suficient que ens permeti assegurar la viabilitat del projecte. Si us voleu fer socis és molt senzill.

Hi ha dues modalitats, soci regular (20€ anuals) i soci protector (150€ anuals). Només heu de fer un ingrés al cc 3025 0001 17 1433483461 de Caixa d'Enginyers i, tot seguit, enviar-nos un correu a critsirenou@gmail.com com a comprovant en què hi figurin el vostre nom i llinatges, tipus de soci i mail de contacte.

El nostre objectiu principal és construir un espai que doni cabuda a totes les expressions artístiques i culturals i que serveixi de pont entre el Principat i les Illes. I volem fer-ho a través de l'apoderament ciutadà, és a dir, ocupant el buit, en pressupost i en continguts, que ha deixat l'administració, amb un projecte associatiu que sigui capaç de generar els seus propis recursos. Un projecte horitzontal, obert a les entitats i a la ciutat.

Per a més informació seguiu-nos a:

<http://www.facebook.com/critsirenou.perlespaimallorca>

<http://twitter.com/critsirenou>

O escriviu-nos a critsirenou@gmail.com

Llatinoamèrica i la crisi mundial (2a part)

Xabier Villaverde Cantero

Coordinador del Departamento de Asesoría a Regionales y Empresas del Fondo Ecuatoriano Populorum Progressio, FEPP

Mario Cadena López

Director Ejecutivo de la Red Nacional de Finanzas Populares y Solidarias del Ecuador, RENAFIPSE

EQUADOR ELECCIONS 2013: Un triomf imparabile de Rafael Correa

Es veia venir, així ho assenyalaven les enquestes i, malgrat els esforços desplegats pels partits opositors, el triomf d'Aliança País i el President Rafael Correa és aclaparador. Les dades són inqüestionables:

Rafael Correa Delgado:	4.918.482 vots	(57,17%)
Guillermo Lasso:	1.951.102 vots,	(22,68%)
Lucio Gutiérrez:	578.875 vots,	(6,73%)

(Font Consell Nacional Electoral, 2013)

La resta dels candidats no arriba al 4%.

La victòria es fa encara més evident pel nombre d'assembleistes que aconseguix Aliança País: 100 de 137 (el 73% dels / dels llocs de l'Assemblea Nacional), el que implica una majoria absoluta més que ampla.

Quines són les causes d'un triomf tan contundent?

No hi ha dubte que el carisma i les qualitats pròpies del president han tingut molt a veure en aquests resultats. Però això de poc hagués servit si el poble equatorià no hagués fet una avaluació positiva de les accions realitzades pel govern des de la seva primera elecció l'any 2007.

L'oposició al·lega que ha corregut en desavantatge, que l'aparell de l'Estat ha estat al servei del candidat / president, que els mitjans de comunicació públics ... Són disculpes, pocs presidents han estat més atacats pels grans mitjans privats que Correa al qual han volgut desgastar emprant qualsevol mitjà, entre els candidats es trobaven un banquer (qui, per cert, portava en campanya més de dos anys), el coronel / enginyer Lucio Gutiérrez i l'etern perdedor advocat i empresari Álvaro Noboa que ha fracassat en el seu cinquè intent per comprar la presidència.

També s'han referit al mètode d'assignació d'escons per a l'Assemblea i en aquest aspecte cal reconèixer que el mètode emprat, el d'Hont, afavoreix els partits més votats i, en aquest cas, a Aliança País.

Per què va fracassar l'oposició?

- Perquè les equatorianes i equatorians ja no s'empassen contes: s'ha donat un pas important en la consciència política del país i les persones saben distingir el que són accions realitzades en el seu benefici davant promeses demagògiques irrealitzables. En aquest aspecte hem de congratular-nos del pas donat en el creixement de la consciència ciutadana.

- L'estil d'oposició realitzada durant el període que està a punt de concloure s'ha revelat estèril i incapaç de presentar propostes, l'oposició s'ha limitat a obstruir l'acció governamental i el poble ha castigat aquesta vacuïtat.

President Correa

- Finalment, el futur que prometien els candidats opositors era un mer retorn al passat d'infausta memòria per a una gran part de la societat equatoriana. Sembla que l'oblit encara no ha arribat i que el poble recorda qui van ser i què van fer fins a portar a la ruïna al país.

El candidat Lasso, que representa una dreta neoliberal reciclada, es creu amo de l'oposició, però això és un miratge que pot portar a profundes frustracions en el futur, com li va passar a Lucio Gutiérrez al seu dia. Ha d'analitzar si els social-cristians seguiran donant suport en les futures conteses electorals, amb quants vots reals compta, ja que al final de la campanya es va donar un transvasament de vots d'altres partits amb l'esperança d'intentar provocar una segona volta. Els resultats obtinguts no conviden a suposar que Guillem Lasso sigui un candidat o un polític fort que hagi aconseguit entrar al poble equatorià. No acaba de resultar convincent.

Tampoc Aliança País pot adormir-se en els llorers, la seva principal força, el president Rafael Correa ja no estarà present en les pròximes eleccions i s'han de refermar nous lideratges per al futur.

Esperem que en el nostre Equador es pugui seguir construint el "Sumak Kawsay" amb la participació ciutadana de totes i tots, de les organitzacions i moviments socials que lluiten pel ple exercici dels drets i la construcció d'una economia popular i solidària inclusiva i sostenible. **F**

Despertem!!! No és una democràcia ...

J. Jesús Camargo

Professor

1. No és una democràcia un país on els ciutadans no hem pogut triar democràticament al nostre cap d'Estat.

2. No és una democràcia un país que es considera modern quan no és capaç de virar cap a una veritable laïcitat, que és una exigència essencial d'un Estat modern i democràtic. Sense una laïcitat que es vertebri des de les estructures de l'Estat les ments roman- dran corrompudes i assolades.

3. No és una democràcia si entre feristes decidim feristelar-nos, com diu Emilio Lledó. Si aplaudim els corruptes, i els nomenaments a dit a tots els àmbits i nivells de la vida, estem condemnats a la farsa que ens portarà a la tragèdia.

4. No és una democràcia si es venen i compren vots, venent i comprant favors, produint tràfic incessant d'influències i conflicte d'interessos. No és democràcia sinó mercaderia.

5. No és una democràcia perquè hem de ser conscients que una veritable democràcia no resideix només en unes eleccions celebrades cada quatre anys, sinó en un debat incessant, deliberació o raonament públic per decidir què convé més per al bé comú del poble.

6. No és una democràcia si en aquest país que patim no es debat ni al Parlament sobre les lleis dutes a terme per aquest govern neoconservador i neoliberal que patim.

7. No és una democràcia, sinó una partitocràcia, perquè només decideixen dos partits l'esdevenir de les nostres vides, els canvis en la Constitució, i les lleis orgàniques d'educació cada legislatura en què es reparteixen el poder.

8. No és una democràcia si tenim i patim una llei electoral antiga, antiquada, discriminatòria, i injusta amb els partits minoritaris no nacionalistes.

9. No és una democràcia, si un govern elegit pels ciutadans retalla en drets dels ciutadans de manera incessant.

10. No és una democràcia si l'imperi de la corrupció ho impregna tot i corromp les nostres consciències, portant-nos a aplaudir i lloar als corruptes pensant que si no ho fan aquests, ho faran aquells; naturalitzant així, la corrupció, com si fos una cosa intrínseca en l'ésser humà.

11. No és una democràcia si la societat converteix l'abús de poder en alguna cosa lloable, i alhora ho anima, i de nou vota als que l'han dut a terme per benefici propi. Si així és, vol dir que hem venut les nostres ànimes.

12. No és una democràcia quan qui governa recela del debat, del dubte, de la crítica, i del Parlament com a institució que hauria de ser clau per a un sistema democràtic.

13. No és una democràcia si els que ens governen utilitzen el poder per recórrer a tots els recursos legals possibles per garantir la impunitat i així fer possible que no hi hagi igualtat davant la llei de tots els ciutadans. Fent que aquells que formen part de l'elit de la societat surtin indemnes de tot càstig.

14. No és una democràcia un país que ha permès que la corrupció devingui sistemàtica en determinats partits polítics, més que populars, i en algunes institucions.

15. No és una democràcia un país que aniquila la cultura, i l'educació en llibertat i igualtat de condicions.

16. No és una democràcia un país sense una educació lliure i laica en tots els seus nivells.

17. No és una democràcia si el govern que patim pretén aniquilar una assignatura que ens ensenya a ser ciutadans lliures, amb l'únic objectiu, amb la seva desaparició, de crear súbdits en lloc de ciutadans.

18. No és una democràcia quan la religió catòlica emprèn el camí del poder a les escoles i instituts del segle XXI en un país suposadament aconfessional. Com si només existís una única moral possible, la cristiana. Quan és possible, sens dubte, una veritable moral laica. Així, una sola religió esdevé la privilegiada, tant econòmicament com políticament.

19. No hi ha democràcia si la societat resta ignorant, indiferent i impassible davant del patir de l'Altre.

20. No és una democràcia si es violen els drets dels immigrants, negant-los la cobertura sanitària.

21. No és una democràcia un país que no és capaç de curar les seves ferides del passat, sent així, incapaç de mirar al futur amb dignitat.

22. No és una democràcia si es consent el punyent esdevenir de desnonaments intolerables portant a milions de persones d'aquest país a perdre casa, els seus somnis, les seves VIDES ...

23. No és una democràcia si els ídols de la societat no són aquells que demostren qualitats morals i intel·lectuals, sinó que són adulats aquells que es vanen de la seva manca moral, ètica, i només se'ls coneix la seva capacitat opaca d'actuar a benefici propi, presumint de la seva ignorància i propagant la idea de la inutilitat de llegir, pensar, reflexionar, o posar en dubte ...

24. No és una democràcia un país que pateix una onada d'estupidesa encoratjada des del poder i la seva mediocritat, que s'articula en ignorància, i intolerància cap a l'altre.

25. No és una democràcia un país amb una societat que va a la deriva. Com que cada vegada li resulta més difícil pensar sense pantalles al voltant, o entre els seus dits, sense tecles o botons líquids que en un segon ens porten a creure que tenim tota la informació a l'abast, obviant que informació no és sinònim de coneixement real de la realitat que ens envolta i en la qual estem immersos.

26. No és una democràcia si es menysprea el públic i aquest odi ens porta a la privatització de la Sanitat i l'Ensenyament, maltractant i enterrant definitivament la igualtat d'oportunitats de tots els ciutadans davant la vida.

27. No és una democràcia un país ple de persones que obliden que nosaltres també vam haver de fugir d'aquest país buscant una vida millor i que ara de nou hem d'emprendre el camí de la fugida. Un país que repudia dels immigrants que ens enriqueixen en valors, mirades, i emocions, amb somriures sense peatge, i el món en els seus ulls. Quan aquest país, malalt d'amnèsia, oblida que també ens va arribar el moment de ser també immigrants per buscar, senzillament, com van fer els nostres conciutadans que van venir de lluny, una vida millor ... on ens portin els nostres cossos i els nostres somnis.

28. No és una democràcia, sinó una dictadura financera, si es dona els diners que els ciutadans paguem a través dels impostos, als bancs que van especular amb els nostres estalvis i amb els nostres somnis. No és una crisi sinó un robatori, això sí de senyors amb corbata que només saben de nombres.

29. No és una democràcia quan aquesta dictadura financera malversa els fons públics, els nostres estalvis públics, per tornar a la dansa de l'especulació.

30. No és una democràcia, sinó una oligarquia encoberta. Perquè una elit neoliberal, financera, s'ha apoderat de tots els drets adquirits durant segles de lluita. Augmentant l'atur, la pobresa, la discriminació i la desigualtat.

31. No és una democràcia un país on el que importa no és el que estudiïs, sinó la seva utilitat per aconseguir ser "col·locat" a partir d'endolls que ens fan a tots més mediocres, i indecents.

32. No és una democràcia si el poder és en mans de la indecència, que controla les institucions, i poc a poc les ments dels ciutadans perquè només siguem capaços de pensar en una sola cosa: els diners.

33. No és una democràcia si els que ens governen són aquells mateixos que odien el públic, però s'enriqueixen ells i els seus "amigantes", com els anomena el mestre Lledó, amb contractes fraudulents i un mar de tràfic d'influències que furga la caixa pública.

34. No és una democràcia un país on és tradició, suposadament "de tota la vida" transgredir les regles, l'estat de dret. Sobretot pels oligarques, i els seus sequaços que saliven al seu pas, assedegats per culminar favors tèrbols i pestilents, facilitant, així, la manca d'exigència envers un mateix, tendint a la desaparició de qualsevol indici d'esperit crític. Negant la possibilitat de fer ressorgir de les cendres la dignitat i la consciència crítica.

35. No és una democràcia un país on el pensar, suposa un malbaratament de temps perquè no aporta cap tipus de guany dinerari. Perquè hem confós els instruments amb les finalitats en si mateixes.

37. No és una democràcia un país que oblida que allò que ens fa veritablement humans són els colors de la paraula i la mirada, el saber pensar i el saber mirar. Perquè no podem deixar que dominin els nostres ulls, i les nostres paraules, perquè en aquest cas, dominaran les nostres mirades i el nostre pensament. **F**

Cabòries d'un ciutadà astorat *

Carmel Bonnín

Escriptor i advocat

Primera

Segons he llegit fa poc a la premsa, el Govern d'Espanya, més en concret el president Rajoy, no pot ni vol adaptar la Llei Hipotecària a les directrius que la Unió Europea li ha marcat i la iniciativa i el clam popular li exigeixen, perquè el sistema bancari espanyol és tan dèbil que no ho podria suportar.

Resulta paradoxal i decebedor saber que els bancs, teòricament sanejats amb una injecció de cent mil milions d'euros, es troben en una situació tan greu que, a més de necessitar qualsevol dia una altra transfusió de capital a càrrec nostre, no poden suportar posar-se en pla d'igualtat – igualtat de drets i d'obligacions i eliminació de clàusules abusives- amb els clients amb qui contracten els préstecs. És comovedora la sensibilitat del President amb el sistema financer, sensibilitat que no demostra davant els patiments reals, presents i no futuribles, dels ciutadans i ciutadanes d'aquests països nostres.

Fa pocs dies, durant l'anomenada Setmana Santa, ressonava una veu als temples catòlics: Cal que un home mori per un poble, deia un principal entre els jueus per justificar la condemna a mort del Natzarè. La pregunta que em ve al cap és semblant: quants ciutadans caldrà que morin per mantenir el sistema financer actual? Per ventura les persones són simples nombres estadístics per als nostres governants? Sembla que la realitat ens demostra que sí. D'altra banda, no es pot permetre que les entitats financeres facin fallida, perquè, entre altres raons, mitja Espanya hi té dipositats els estalvis propis. Són la part intocable, sagrada, del sistema.

Segona

Molts foren els experts que, als inicis de la crisi, mantingueren que calia aprofitar-la per canviar el teixit productiu d'Espanya. En efecte, no cal ser gaire especialistes per convenir que no té gaire futur un país on el sistema productiu es fonamenta i està constituït per cafès, perruqueries, hotels i una construcció, fins fa poc demolidora i que ara es vol rehabilitadora.

* Amb una certa llicència ortogràfica, en el país de l'Hospital Universitario Sueño Espadas, el títol podria ser **Quebraderos de cabeza de un ciudadano alfombrado**

Calia aprofitar l'avinentesa i apostar i promoure la creació d'una xarxa productiva més estable, fonamentada en la indústria i, sobretot, en la recerca, però cap Govern ho ha fet ni pensa fer-ho. Al contrari, projecta impulsar i recuperar l'alè constructor i a més, ha retallat substancialment les partides pressupostàries d' I+D, recerca imprescindible per a la competitivitat present i futura.

Són nombrosos els equips investigadors que es trenquen per manca de recursos, els científics que han d'emigrar i fins i tot els que posen parada als mercadets o participen en concursos televisius per veure si obtenen algun recurs que els permeti seguir amb la recerca que dóna sentit a la seva preparació i coneixements.

Tercera

A la fi la corrupció ha assolit el vèrtex de la piràmide i tacat la reialesa. La societat espanyola, la de les Illes ben igual que la peninsular, dóna aixopluc a tants corruptes que, hom té la sensació d'haver arribat a un punt en el qual tothom sembla estar imputat o que ho pot estar en qüestió de dies. Tots els espanyols som imputables in pectore.

La realitat és -ho vull creure- que la majoria és gent honrada. Però, quan un sent certs comentaris, se n'adona que sovint el ciutadà espanyol admira els corruptes. Fins i tot sembla que qui no s'ha corromput és perquè no ha tingut l'oportunitat d'untar-se les mans.

Si ho mirem de prim compte, ningú no s'alliberaria de l'estigma i tots podríem ser acusats de corrupció per comissió o per desig. Quan es tracta el tema, sovint hom sent repetir Qui estigui net, que tiri la primera pedra, senyal que les aigües baixen tèrboles. Potser. El que és indubtable és que som un país de pillastres.

Quarta

Les passades vacances de Setmana Santa he guaitat -no hem demaneu per què- a alguns dels concursos televisius que nodreixen l'oci de molts espanyols. El resultat és esfereïdor si atenem a la mitjana cultural que els concursants exhibeixen. Fallen els coneixements més bàsics en qualsevol matèria i branca del coneixement. El més simptomàtic és que el fet no causa cap tipus de vergonya als concursants. Les televisions ni s'ho plantegen. Al contrari, sembla que fomentin l'estúpidesa i el ridícul col·lectius.

És ben trist comprovar que els nostres joves no saben anglès, després d'anys d'estudiar-ne. Però més deplorable encara és constatar que són nombrosíssims els que quasi no saben res de res. Pens que part de culpa és atribuïble al sistema educatiu, però estic segur que també els ciutadans concrets són parcialment culpables. Ni les famílies ni els centres educatius han assolit que els joves valorin una formació seriosa i de qualitat. Ens manca seriositat en tots nivells.

No bastirem un país habitable, democràtic i renovat, si no adquirim la cultura de valorar la cultura. Talment com no podrem construir un país diferent si no eduquem els nostres fills en la cultura de la professionalitat i del treball ben fet com una part imprescindible per a la pròpia dignitat personal.

Cal exigir a les institucions públiques, a les empreses, als partits i als governs els que els pertoca garantir, com ara els nostres drets individuals i col·lectius, però cal que ho facem des de la pròpia fermesa personal, professional, cultural i política. **F**

cultura

Notes sobre la tasca cívica de Josep M. Llompart (1925-1993)

“...mentre em resti un bri d'alè”

Pilar Arnau i Segarra

“Despotisme il·lustrat, despotisme il·lustrat!” diuen que cridà Llompart en assabentar-se dels resultats del referèndum de l'OTAN de 1986. Certament, Llompart, que havia participat en gairebé totes les iniciatives polítiques antifranquistes dels darrers anys del règim i de la primera transició, esperava molt més dels canvis polítics i culturals pels quals havia lluitat. Sobretot a partir de maig de 1968 (data en què fou detingut amb altres intel·lectuals mallorquins), la seua tasca d'activista compromès a favor de la democràcia i de la recuperació de la llengua i la cultura catalanes a Mallorca s'intensificà i es polititzà progressivament. El seu compromís es manifestà d'una manera dual.

D'una banda, contribuí al naixement de moltes iniciatives polítiques antifranquistes a Mallorca, com ara el “Conturbeni de s'Arracó”, la Mesa Democràtica per les Illes, la Junta Democràtica de les Illes, el GASI o l'Assemblea Democràtica de Mallorca, entre d'altres. No s'afilià mai al PCE, però hi cooperà en diverses ocasions. Més tard, a finals dels 80, s'acostà al PSM, amb qui també col·laborà. D'altra banda, fou membre directiu de la junta de l'OCB i de l'AELC, director literari de l'Editorial Moll i director de la revista *Lluc*.

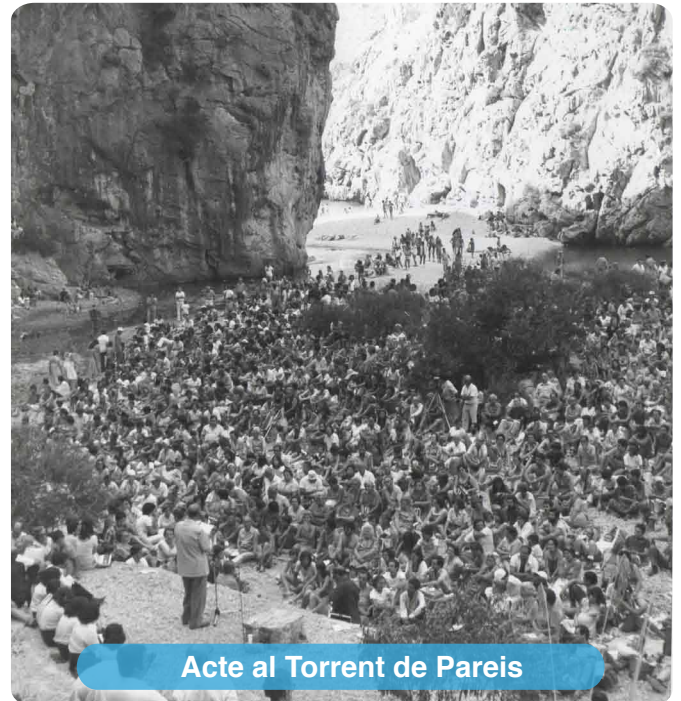

Josep Maria Llompart

Participà també en moltes manifestacions i actes a favor de la llengua catalana: molts mallorquins encara recorden les paraules de Llompart el 29 d'octubre de 1977, durant la multitudinària Diada que va concloure els actes del Congrés de Cultura Catalana a Palma.

Fou un prolífic autor d'articles i discursos (tant literaris com polítics). Podem destacar-ne dos de memorables: el que llegí el març de 1977 a Cura, en l'acte de presentació de l'Avantprojecte d'Estatut d'Autonomia de les Balears, i el de l'11 de setembre del mateix any al Fossar de les Moreres de Barcelona, en el marc de la gran manifestació per l'autonomia de Catalunya.

L'orador va fer unes referències a la catalanitat de la llengua de Mallorca, que foren rebutjades per una xiulada d'una petita part del públic ubicat estratègicament davant de l'escenari que reclamava “Mallorquí, mallorquí, mallorquí”, a la qual cosa Llompart respongué espontàniament i ferma aquell abrandat “Català, català, català!”. Finalment, els crits d'“Unitat” apagaren la dissidència lingüística.

Acte al Torrent de Pareis

També participà en actes del GOB, i encapçalà el Comitè en Defensa de Macià Manera. Fou un dels convocants de la manifestacions del 31 de Desembre, i donà suport a nombroses iniciatives de la Crida a la Solidaritat, com el Tren de les Nacions.

L'actitud ètica i el compromís cívic de Llompart, a més d'unes grans dots oratòries, un caràcter afable, una gran intel·ligència i una enorme capacitat de treball, el convertiren en una figura carismàtica. Era conscient de la manca de persones amb lideratge suficient per a capitanejar les iniciatives reivindicatives, i acabà convertint-se en un referent insubstituïble que, malauradament, no ha tingut relleu fins als nostres dies.

Sovint, quan obro les planes dels diaris i llegeixo els atacs i regressions lingüístiques i culturals del(s) Govern(s) actual(s) em demano: què en pensaria Llompart, de tant d'autodi? **F**

La Revolta dels Enllaçats, de Tomeu Martí

Maties Garcies Salvà

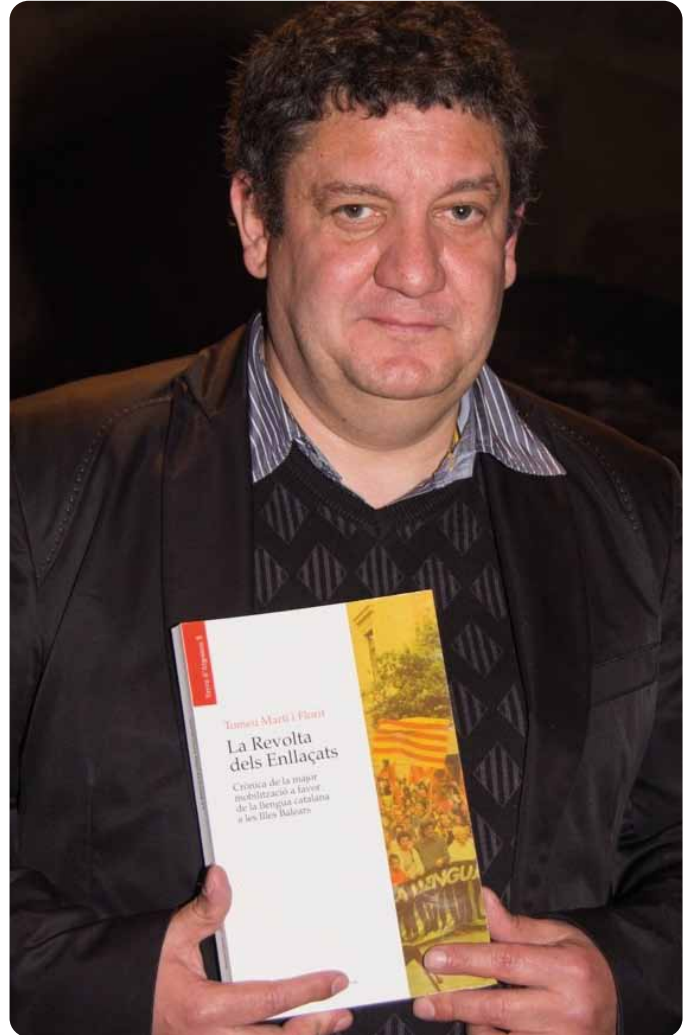
Professor

En el penúltim llibre que acaba de treure, Tomeu Martí deixa constància d'aquests anys d'atacs del PP contra la llengua catalana. Alhora, també hi fa la crònica de la defensa de l'idioma que ha protagonitzat Mallorca d'una manera com no havia fet mai.

La majoria electoral del PP el maig de 2011 es va produir enmig d'una certa confusió sobre els seus objectius cap a la Llei de normalització lingüística (1986) i, per tant, sobre la voluntat de mantenir el consens en matèria de llengua, cultura i educació. Les primeres actuacions del Govern Bauzà, però, ja varen iniciar una successió de mesures amb un sol objectiu: arraconar socialment el català, fer-lo prescindible i, sota la falsa idea de la igualtat, establir-ne una oficialitat subsidiària, tal com fa palesa l'eliminació del requisit de conèixer la llengua pròpia de les Illes Balears per accedir a feines públiques.

Tota aquesta investida constitueix el bessó narratiu del llibre de Tomeu Martí, amplament fonamentat amb la cronologia dels fets, amb les opinions vessades en un i altre sentit i amb tot un conjunt de documents que ens posa a l'abast i que rescata del perill de l'oblit: articles, declaracions, manifestos, proclames i fins i tot textos del Govern lingüicida, inclosa de Llei 9/2012, objecte de la polèmica.

Si aquest relat de l'agressió lingüística del PP és la crònica d'una infàmia, per un altre costat el llibre de Tomeu Martí ens en proporciona el revers moral: el retrat d'una societat mallorquina que s'alça amb vigor i creativitat contra els despropòsits de Bauzá. Manifestacions espontànies o ben planificades (com la del 25 de març de 2012), al·legacions contra la reforma legislativa, manifestos socials, assemblees i reunions, la vaga de fam de dos jubilats, la internacionalització del conflicte, pronunciaments acadèmics, debats polítics, festes, gloses, poemes i cançons... queden recollits en aquest volum.

D'aquesta reacció vitenca a favor de la llengua, en destaca la campanya dels llaços quadribarrats, que dóna títol a aquest llibre tan necessari de Tomeu Martí, el qual, en paraules de Jaume Mateu en el pròleg, ha fet un recull documental "amb la diligència, la passió i el rigor que caracteritzen els seus treballs i la seva feina infatigable a favor sempre del país i dels nostres Països".

Una feina, hi afegiria, que ens fa més conscients de la necessitat de continuar la lluita i el treball a favor de la presència social i cultural del català. La multitud d'actes de presentació i debat a què ha donat lloc l'edició del llibre i l'èxit de vendes i lectures que se'n deriva (la segona reimpressió que se n'acaba de fer ho corrobora) han convertit aquest llibre en una imprescindible eina de reflexió i combat. **F**

La Revolta dels Enllaçats
Martí i Florit, Tomeu (aut)
Leonard Muntaner. Editor
Coedició amb l'OCB
1a ed., 1a imp. (12/12)
Català
ISBN: 978-84-15592-31-0
Terra d'Argensa, 3

La banca culpable

Rafel Borràs i Ensenyat

Membre de l'Ateneu Pere Mascaró i de l'Executiva d'IniciativaVerds

“En las finanzas éticas, tal como se desarrollan en Banca Populare Etica en Italia, y en FIARE, en España, no se utiliza simplemente un servicio financiero, sino que se entienden las finanzas como un instrumento muy potente para cambiar el mundo”

Aquesta és una de les interessants reflexions que el President de Banca Populare de Italia, Ugo Biggeri, fa en la entrevista que publica el número 2 de la molt recomanable revista *Alternativas Económicas*. Malgrat el seu títol, *La banca culpable*, no trobareu aquesta o semblants reflexions al llibre de Pau A. Monserrat.

Aquest volum de més de tres-centes pàgines, editat per *La esfera de los libros*, té una voluntat molt divulgativa del com funciona (o mal funciona) la banca convencional. En Pau subtitula el seu primer llibre amb una declaració: *“Testimonio de un expleado sobre las malas prácticas comerciales y cómo protegerse de ellas”*, però això no vol dir que es tracti d'un llibre d'auto ajuda. És, tot i que contingui algun consell de com entrar a una sucursal bancària, una altra cosa.

Segons l'autor, l'economia s'ha d'entendre i, segurament per això, la majoria de les pàgines del llibre estan dedicades a fer més fàcil comprendre les dinàmiques internes d'aquest món de les oficines bancàries a les quals s'han venut productes financers que eren autèntiques estafes, s'han signat hipoteques amb clàusules abusives, o s'han concedit crèdits temeraris, únicament per incentivar la dèria del consum irresponsable o l'economia especulativa. Les mateixes oficines bancàries que ara ofereixen uns crèdits amb interessos d'usura o són implacables en la denegació del crèdit a l'economia productiva.

Val a dir que Pau Monserrat responsabilitza d'aquestes malifetes al sistema financer, i no als bancaris: *“Por mucha culpa que queramos achacar a los bancarios de primera línea, está claro que no han sido éstos los diseñadores de la estrategia financiera que nos ha llevado al punto de no retorno actual ni los que se han enriquecido con ella”* (pàg. 287).

La banca culpable no és una causa general a la banca, diguem-ne, convencional. És un text que defensa la necessitat de “regeneració” del sistema bancari hegemònic i, al mateix temps, advoca per una major formació financera de la ciutadania.

En aquest sentit, al llibre de Pau A. Monserrat està molt present la idea de què el banc no és el nostre amic i, alhora, ens diu que no hauria de tornar ser el nostre enemic. Explica que els bancs no són consultors financers sinó venedors d'aquests productes. Parla de banc bo, banc lleig, banc dolent... Un bon banc, ens diu, és aquell que té clar quin és el seu negoci i garanteix bons serveis al client.

Personalment no qualificaria aquest llibre entre la literatura d'economia alternativa, però això no em priva d'afirmar que és un text compromès i de combat. És un text que pretén remoure la consciència dels directius de la banca i fer-los pensar si realment tenen motius per sentir-se orgullosos del seu treball, un text que parla de “clàusules hipotecàries explosives” i afirma que

“Las soluciones al drama económico y social de los desahucios son muchas, sencillas de aplicar y conocidas por los distintos gobiernos de turno...”, en definitiva un llibre que convé llegir. Per canviar les coses és necessari conèixer-les, i per canviar el poder de la banca, el llibre que comento em sembla imprescindible.

Per acabar no em puc estar de dues llicències personals: En primer lloc, que Pau A. Monserrat dedica el llibre a son pare, Antoni Monserrat i Moll, i al seu padri, Pau Monserrat Palerm. Tot i que ja fa algun temps que ambdós ens han deixat, estic segur que en Toni estaria més orgullós del llibre del seu fill que de qualsevol nova troballa estadística o rescat empresarial en el qual estigués embarcat, i a l'avi Pau el feria més feliç que el millor quadre de la Seu de Palma que pogués pintar. En segon lloc, que penso que els bancs bons de debò són els de la banca ètica i que “Les finances són una eina fonamental de qualsevol economia moderna, però poden estar al servei d'una economia social i ambiental o bé, com és el cas actualment, al servei del lucre d'uns pocs” (Del manifest de desBanka. Per un front ciutadà contra el poder financer). Disponible a www.desbanka.org. **F**

Siempre leales

Antoni Alorda

Diputat MÉS per Mallorca

A la roda de premsa sobre la remodelació del Govern, un periodista demana a Bauzá els mèrits de Gómez per esdevenir l'home fort de l'executiu, ell respon, cofoi: la lealtad absoluta, la fidelidad máxima. Talment. Queda clar què n'espera el President dels seus Consellers. L'"elogi" de Gómez escampa una ombra sobre els cessats: que no eren prou dòcils? Perquè la lleialtat (parlam de lleialtat entre humans), i en concret, la lleialtat personal cap al poderós, té molt de docilitat, de submissió.

Això és el que hem de menester? I per fer què? El missatge explícit de l'apotecari president és "per fer el mateix": "vamos por el buen camino", diu. "El buen camino"? Amb 169.000 ciutadans

sense feina, en una situació que dura i dura, sense gaire expectatives? Bauzá arriba a dir que aquests dos anys de Govern: "se han cumplido todos y cada uno de nuestros objetivos". Delira.

Un 60% dels nostres joves no tenen feina, tothom perd poder adquisitiu en un procés imparable de precarització i degradació de les condicions de treball i les remuneracions, Càritas diu que un terç dels illencs, un terç, viu o està a un pas de la pobresa... I l'apotecari-president diu que ha complit "todos y cada uno de nuestros objetivos"? Però d'on l'han tret?

Quins objectius s'havia fixat que els ha complit "todos y cada uno"? Que no havia promès que hi hauria treball a balquena? I autopistes de l'educació? Més sanitat i serveis socials? Que no havia dit que baixaria els impostos? Que els baixaria, dic, no que les pujaria i en crearia de nous. Que no deia que hi hauria tren a Cala Rajada i fins a Son Espases?

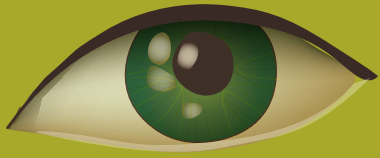
Què vol dir? el dèficit? Que tampoc. I això és tot? I les 55.000 famílies en què cap dels seus membres fa feina? I les que escuren els darrers racons del calaix? Que no els veu? I el comerç, i la indústria, i el camp? Bé, supòs que també fa referència a l'absurda croada per arraconar el català. Però, com podem tenir un President tan insensible al mal tràngol de tantes famílies? Tan hostil a les senyes d'identitat del país?

Celebrem com a mínim que deixarem de ser l'únic govern sense dones de tot l'Occident, o que hi haurà una conselleria de serveis socials (després de tota la retòrica absurda contra el nombre de conselleries...), tot i que la immigració, les seves necessitats, afavorir la seva integració, segueix en mans de Antonio Gómez. Celebraríem una conselleria específica per a

economia, però el missatge de posar-hi de titular un dels noms coneguts per la bombolla immobiliària, **provo**ca calfreds.

En educació i funció pública, és possible intensificar els atacs contra el català? Dos símptomes preocupants, a la desaparició de la direcció general de política lingüística, se suma ara la supressió de la de cultura (i joventut), algú sap d'un govern sense cap departament de cultura? Mentre la nova consellera de funció pública és la que enviava les cartes als ajuntaments advertint-los que els duria als tribunals si "abusaven" d'exigir el català als treballadors públics... De fet, el principal mèrit que se li coneix és haver mirat de blindar l'expedient d'incompatibilitat de l'apotecari president.

Un tema que durà coa i és una espurna d'esperança pels que pensam que la remodelació de Govern més convenient és la que canviï de president. Quan els tribunals declarin la incompatibilitat de Bauzá, que ho faran, què creuen que escollirà, la Presidència o la farmàcia? Afortunadament per als mallorquins, la resposta és evident. Hi ha lleialtats que duren el que dura l'interès. **F**

l'altra mirada

Número 17 - maig 2013

Diu la llegenda que fa molt de 🕒 en un 🏠 hi havia un 🍄 molt 😡 que escupia 🔥 per la 👄 i treia 🌫️ pel 🍑. El 🍄 es 🍴 tots els 🐷 🐔 🐑 🐄 i tenia la 👦 morta de 🏰. Cada 🏰 li oferien una 🚶 per 🍴. Un 🏰, la 🍀 va voler que li toqués a la 👸, i el 👸 es va posar molt 😭. Però quan el 🍄 estava a punt de 🍴 la 👸 va aparèixer un 👸 molt 💪 a 🐎 i va 🦴 el 🍄 amb una 🗡️. De la 🩸 del 🍄 va néixer un 🌹. La 👦 va 🙌 i al 🏰 van fer una 🎉. Des de llavors, Sant Jordi és el dia del 📖 i dels 👩🏻👨🏻 i tothom regala 🌹 i 📖. Feliç Sant Jordi a tots!

Pero + endavant es va descobrir que la 👸 era una mica 🐱 maula, i que desviava 💰 📄 del 🏰 Nóos, amb el seu marit, mentre son pare el 👸 es dedicava a 🗡️ a pobres 🐘, per lu que + hauria valgut que el 🍄 s'els hagues 🍴 a tots.

Edita

Emili Darder
fundació

ATENEU
PERE MASCARÓ

Vols rebre aquesta revista?

**Clica aquí i inscriu-te
a L'Altra Mirada**